

Ο ΜΙΚΡΟΣ

ΙΠΠΟΤΗΣ

Οι Λωρατοφύλακες
ΕΦΟΡΜΟΥΝ

Οι Λωματοφύλακες ΕΦΟΡΜΟΥΝ

ΤΙ ΕΓΙΝΕ
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ:

ΤΙ ΕΓΙΝΕ λοιπόν τὸ ἡρωϊκὸ παιδί, ὁ μικρὸς Ἄνρὺ Ντυβερνούα; Οἱ τρεῖς καβαλλάρηδες ποὺ στέκουν αὐτὴ τῆ στιγμὴ στὸ μικρὸ δάσος, κυττάζουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον ἀνήσυχοι. Δὲ μποροῦν νὰ δώσουν μιὰ ἐξήγησι. Δέκα λεπτά νωρίτερα, ἔξω ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ κόμητα Σαβινύ, ἀγωνιζόταν σὰν λιοντάρι μαζί τους. Κι' ὕστερα ἀπ' τὴ σκληρὴ μάχη ποὺ δώσανε μὲ τοὺς σωματοφύλακες, ὅταν ξεκίνησαν, ἦταν πάλι μαζί τους καὶ τὸ πρόσωπό του ἀστραφτε ἀπὸ χαρά. Ἔιχε πετύχει τὸ σκοπὸ του. Ἡ μικρὴ πριγκίπισσα Λουσιέν ἦταν ἐλεύθερη μακριὰ ἀ-

πὸ κάθε κίνδυνο (*). Καί, ἐνῶ ὅλα πῆγαιναν καλὰ καὶ κάλπαζαν πρὸς τὴν πλαγιὰ τοῦ λόφου γιὰ νὰ μποῦν στὸ μεγάλο δημόσιο δρόμο, ποὺ εἶς τοὺς ἔφερε στὸ Παρίσι, ξαφνικὰ εἶδαν πῶς ὁ Ἄνρὺ δὲν ἦταν πιά μαζί τους...

Γι' αὐτὸ κυττάζουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον ἀνήσυχα τώρα καὶ δὲν ξέρουν τί πρέπει νὰ κάνουν. Ὁ δούκας τοῦ Σαιντ Ἐτιέν ἔχει ζαρῶσει τὰ φρύδια. Ἡ Λουσιέν ἔχει χλωμιάσει κι' εἶναι ἔτοιμη νὰ ξεσπάσει σὲ λυγμούς. Καὶ ὁ Τριμπουσόν... ξύνει κατὰ τὴ συνήθειά του τὴ μύτη του γιὰ νὰ κατεβάσει ιδέες...

— Αὐτὸ εἶναι μυστήριο!

(*). Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος «Ὁ Πύργος τοῦ Μυστηρίου».

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΕΣ 2.

λέει και κάνει τὸ σταυρό του. Λέτε ν' ἀνοιξε ἡ γῆς καὶ νὰ τὸν κατάπιε;

— Μὴ λές' κουταμάρες, Τριμπουσόν!, τὸν κόβει ὁ δούκας. Κάτι ἄλλο πρέπει νὰ συμβαίη...

— Τί ἄλλο; ρωτάει καὶ ἀλλοιθωρίζει ὁ βαρελοειδῆς ὑπηρέτης.

— Χμ! Δὲν ξέρω! Πάντως κάτι σοβαρό.

— "Ὠχ! Χριστούλη μου!, ἀναστενάζει ὁ Τριμπουσόν. Γιάλι λαχτάρες θάχουμε. Βάλε τὸ χέρι σου, Παναγίτσα μου, νὰ τὸν ξαναβρούμε, γιατί δὲν ἀντέχω πιά...στὸ ξύλο!

— Πρέπει νὰ γυρίσουμε πάλι πρὸς τὸ μέρος τοῦ πύργου, λέει μὲ σπαραγμὸ ἡ Λουσιέν.

— "Ὠχ! Ἡ καρδούλα μου! ἀναστενάζει πάλι ὁ Τριμπουσόν. Καλὰ τὸ κατάλαβα ἐγώ! Τὸ εἶδα πάλι τὸ ἄτιμο τὸ ὄνειρο. Ἡμουνα λέει μέσα σ' ἓνα τσαγκαράδικο καὶ τὸ τσαγκαράδικο αὐτὸ στηριζότανε ἀπάνω σὲ μιὰ καρφίτσα καὶ ἡ καρφίτσα ἀπάνω σ' ἓνα καρύδι κι' ἐγὼ ἔκανα... γαργάρα μὲ ξυλόπροκες! "Ἐνα τέτοιο ὄνειρο εἶχα δὴ καὶ πρὶν ἑπτὰ χρόνια, ὅταν ἤμουνα στὶς Ἰνδίες, καὶ τὸ ὄνειρο ξεδιάλυνε ὅταν... μ' ἔφαγε ἓνας κροκόδειλος! "Ἀνοιξε τὴ στοματάρρα του καὶ μὲ κατάπιε...σὰν ψίχουλο!

— Σ' ἔφαγε κροκόδειλος; ρωτάει τρομαγμένο τὸ κορί-

τσι ποῦ γιὰ μιὰ στιγμή ξεχνιέται. Σ' ἔφαγε κροκόδειλος; Καὶ πὼς εἶσαι ζωντανὸς τώρα;

Ἄ τριμπουσόν στρίβει τὸ μουστάκι του καὶ χαμογελαί μυστηριωδῶς.

— Αὐτὰ εἶναι τὰ μυστικά...τῆς ὑπηρεσίας!, λέει.

— "Ἀφησε τὰ παραμύθια, Τριμπουσόν!, τὸν σταματάει ὁ δούκας. Κρυφτήτε μέσα στὰ δέντρα καὶ ἀπομακρυνήτε ἀπὸ τὸ μονοπάτι... Ἀκούω ἄλλα νὰ κατηφορίζουν πρὸς τὰ ἐδῶ.

Κρύβονται πίσω ἀπὸ μιὰ συστάδα δέντρων καὶ περιμένουν. Πραγματικά, ὕστερα ἀπὸ λίγο, φαίνονται ἑπτὰ σωματοφύλακες ποῦ καλπάζουν πρὸς τὴν πλαγιά. Περνοῦν ἀπὸ μπροστά τους χωρὶς νὰ τοὺς δοῦν καὶ χάνονται πρὸς τὸ μέρος τοῦ δημόσιου δρόμου ποῦ φέρνει πρὸς τὸ Παρίσι.

— Αὐτοὶ ξεκίνησαν ἀπὸ τὸν πύργο γιὰ μᾶς, λέει ὁ δούκας. Μὰ θαρρῶ πὼς ὁ κόπος τοὺς πάει χαμένος... Οὔτε τοὺς πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ πὼς μπορεῖ νὰ βρισκόμαστε τόσο κοντὰ ἀκόμα. Τώρα ὁμως εἶναι καιρὸς νὰ δοῦμε τί πρέπει νὰ κάνουμε γιὰ τὸν μικρὸ φίλο μας τὸν Ντυβερνούα. Αὐτὴ ἡ ξαφνικὴ ἐξαφάνισί του δὲ μ' ἀρέσει καθόλου. Ἴσως βρίσκεται σὲ κίνδυνο...

ΠΑΝΩ ΣΤΑ ΤΕΙΧΗ

ΤΟ ΗΡΩΪΚΟ παιδί, πραγματικά, βρίσκεται σε κίνδυνο. Ο Άνρϋ ξαναγουρίζει μόνος στὸν πύργο, γιατί θέλει νὰ ξεκαθαρίσει τοὺς λογαριασμοὺς του μετὸν ψευτακόμη Σαϊβινύ, ποὺ εἶναι ἕνας ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ψευδομαρτύρησαν εἰς βάρος τοῦ ἀγαπημένου του πατέρα, τοῦ δοξασμένου Μωρίς Ντυβερνουά, ποὺ, κυνηγημένος ἀπὸ τὸν Ρισελιέ, ἐπειδὴ ἦταν ἀφοσιωμένος φίλος τῆς Βασίλισσας τῆς Γαλλίας, καταδικάστηκε σὲ θάνατο ὡς ἀρχηγὸς μιᾶς ἀνύπαρκτης συνωμοσίας ἐναντίον τοῦ Λουδοβίκου τοῦ 13οῦ. Ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ σικοφάντησαν τὸν πατέρα τοῦ Άνρϋ εἶναι σημειωμένοι σ' ἕνα χαρτί. Καὶ τὸ χαρτί αὐτό, ποὺ πήρε ὁ Άνρϋ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ πανδοχέα τοῦ «Πράσινου Βέλους» Εὐιλάρ, εἶναι τώρα στὴν τσέπη του. Τὸ ὄνομα τοῦ Σαϊβινύ φιγουράρει ἀνάμεσα στ' ἄλλα καὶ τὸ ἥρωϊκὸ παιδί θέλει τώρα νὰ κουβεντιάσῃ μαζί του.

Ἐστερα λοιπὸν ἀπὸ τὴ μάχη ποὺ δόθηκε ἔξω ἀπὸ τὸν πύργο κι' ἀφοῦ συνώδευσε τοὺς φίλους του, τὴν Λουσιέν, τὸν δούκα τοῦ Σαιντ' Ἐτιέν καὶ τὸν Τριμπουσσὸν ὡς τὸ δάσος, βέβαιος τώρα ὅτι δὲν διέτρεχαν κανένα κίνδυνο, ξεμάκρυνε κι' ἔμεινε πίσω χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν καὶ τώρα

ξαναγουρίζει μόνος στὸν πύργο.

— Ἄν τοὺς ἀπεκάλυπτα τὸ σχέδιό μου, λέει μονολογώντας, θὰ ἤθελαν νὰ μ' ἐμποδίσουν καὶ δὲν θὰ μ' ἄφηναν νὰ κάνω αὐτὸ ποὺ σκέπτομαι. Ἄλλὰ ἐγώ, θέλω νὰ συναντηθῶ μετὸν Σαϊβινύ, μιὰ ποὺ μοῦ δίνεται ἡ εὐκαιρία. Εὐτυχῶς ἡ Λουσιέν βρίσκεται τώρα ἀσφαλισμένη σὲ καλὰ χέρια καὶ ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὧρες θὰ ἔχη φτάσει στὸ Παρίσι...

Βγαίνει ἀπὸ τὸ δάσος καὶ ἀκολουθώντας ἀντίθετη κατεύθυνσι ἀπ' αὐτὴν ποὺ ἀκολουθοῦν οἱ φίλοι του, πλησιάζει πρὸς τὴν δυτικὴ πλευρὰ τοῦ πύργου. Ἐχει ἐπισημάνει ἀπὸ νωρὶς ἕνα σημεῖο τοῦ μισογκραμισμένου τείχους καὶ ἀπὸ ἐκεῖ λογαριάζει νὰ μπη. Αὐτὴ τὴ φορά δὲν θὰ ζυγώσῃ καθόλου στὴ μεγάλη ἐξώπορτα. Ἀπὸ τὸ μέρος ἄλλωστε ποὺ βρίσκεται τώρα, βλέπει στὴν κεντρικὴ εἴσοδο τοῦ πύργου συγκεντρωμένους πολλοὺς ὑπηρετές νὰ κουβεντιάζον μεγαλόφωνα καὶ νὰ προσπαθοῦν νὰ βοηθήσουν τοὺς πληγωμένους — ἀπὸ τὴ συμπλοκὴ ποὺ προηγήθηκε — σωματοφύλακες.

Ἀφήνει λίγο πιο κάτω τὸ ἄλογό του, γεμίζει τὰ δυὸ πιστόλια του, δοκιμάζει τὸ σπάθι του καὶ προχωρεῖ μετὰ προφυλάξεις. Ρίχνει ματιὰς γύρω του. Δὲν τὸν ἔχει δὴ καιρὶς.

— Καὶ τώρα οἱ δυὸ μας,

κύριε ψευτοκόμη!, λέει.

Καί άρχίζει νά σκαρφαλώ-
νη στό τείχος. Ή δουλειά κύ-
τη είναι γιά τόν γυμνασμένο
κορμί του παιδιού ένα παιχνι-
δάκι. "Υστερα από λίγη λε-
πτά, πατάει σέ μιάν μισογκρε-
μισμένη πολεμίστρα. Από έ-
δώ σαλτάρει σ' ένα μικρό
πλάτωμα, ανεβαίνει μερικά
σκαλιά και βρίσκειται στην
πρώτη ταράτσα του πύργου.
Σέρνεται μέ την κοιλιά στις
πλάκες, δρασκελίζει ένα χα-
μηλό πεζούλι, ανεβαίνει μιάν
όρθη πέτρινη σκάλα και βγαί-
νει στην τελευταία ταράτσα.

"Έχει άρχισι νά νυχτώνη
πιά. Οί πρώτες σκιές σκεπά-

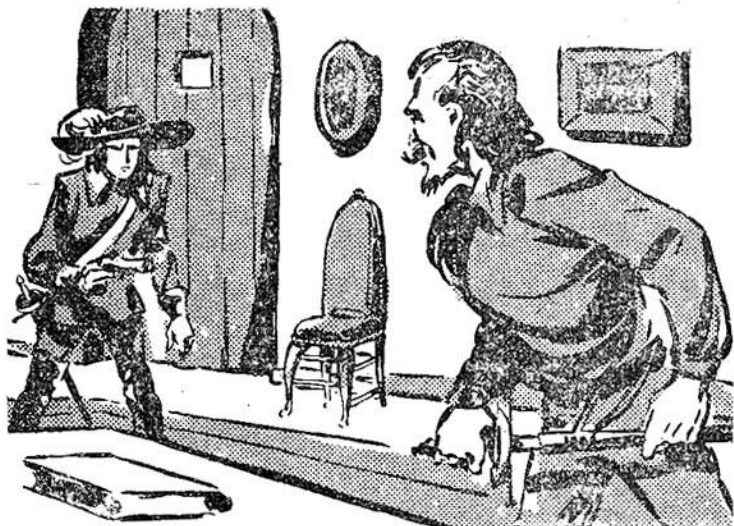
ζουν τά ύψηλά τείχη. Ό ή-
λιος σιγά - σιγά χάνεται πί-
σω από τά άντικρυνά βουνά.
Σέ λίγο θά βγούν τ' αστέρια.
Τό παιδι κυττάζει γύρω του
κι' ένα χαμόγελο σχεδιάζεται
στό πρόσωπό του. "Έχει δή
μιάν καμινάδα.

— Δέ λαγάριασα άσκημα,
λέει. Από εκεί θά κάνω την
έπίσκεψί μου...

Μά ξαφνικά παύει νά χα-
μογελάη και τά μάτια του
στενεύουν και καρφώνονται
στην άπέναντι γωνία. "Ένας
σωματοφύλακας έρχεται πρὸς
τό μέρος του. Τό παιδι κρύ-
βεται πίσω από ένα πεζούλι.
— "Έ! Ποιός είναι εκεί που

— Τό πρόσωπο που θά δεχθή αυτό τό δώρο, λέει ό έπισκέ-
πτης, είναι καταδικασμένος σέ σίγουρο θάνατο.

— Μακρὰ τὸ χέρι σου ἀπ' τὸ σπαθί! διάταξε τὸ ἡρωϊκὸ παιδί.

σαλεύει; φωνάζει ὁ σωματοφύλακας.

Ὁ Ἄνρὺ δὲ μιλάει. Φέρνει μονάχα τὸ χέρι στὴ λαβὴ τοῦ ξίφους του. Ὁ ἄλλος ὁμως, ποὺ εἶναι φρουρὸς σ' αὐτὴ τὴν τελευταία ταρατσα τοῦ πύργου, εἶναι σίγουρος πὼς κάτι ὑποπτο συμβαίνει καὶ πλησιάζει. Τώρα κρατᾷ γυμνὸ τὸ ξίφος του. Ζυγώνει τὸ χαμηλὸ πεζοῦλι καὶ βλέπει τὸν μικρό.

— Χό! Χό!, γελᾷ καὶ τὸ γέλιο του μοιάζει σὰ βροντὴ. Καλὰ τὸ μυρίστηκα. Ἔβγα ἀπὸ τὴν κρυψώνα σου πιτσιρικό, πρὶν κουνήσω τὸ χέρι μου καὶ σοῦ χωρίσω στὰ δυὸ τὸ κεφάλι...

Ὁ μικρὸς Ντυβερνουά ὁ-

μως δὲν ἔχει καμμιά διάθεσι νὰ παραδοθῇ. Τινάζεται ὀρθὸς καὶ μὲ μιὰ σβέλτη κίνησι τραβάει τὸ σπαθί του. Ὁ σωματοφύλακας ξαφνιασμένος, γιατί δὲν περιμένει πὼς εἶναι δυνατὸ νὰ τοῦ ἀντισταθῇ αὐτὸ τὸ ἀγόρι, ποὺ δὲν φαίνεται παραπάνω ἀπὸ δεκάξη χρονῶν, σφίγγει τὰ δόντια καὶ σηκώνει τὸ δικό του.

— Ὅχι κουταμάρες, μικρέ!, γρυλλίζει. Σὲ μένα δὲν περνᾶνε ἐξυπνάδες...

Μὰ τὸ παιδί εἶναι ἔτοιμο κιάλας καὶ ἀποκρούει τὸ χτύπημα. Ἡ λεπίδα τοῦ σπαθιοῦ τοῦ σωματοφύλακα γλυστράει στὴ λεπίδα τοῦ σπαθιοῦ τοῦ Ἄνρὺ καὶ τρυπάει τὸν ἄερα. Τὴν ἀμέσως ἐπό-

μενη στιγμή ο μικρός ιππότης σαλπάρει πλάγια και πατώντας στη ράχη του ύψηλου τείχους άποκρούει μία δεύτερη όρμητική επίθεση.

— 'Ο διάβολος νά με πάρη!, γκρινιάζει ό άντρας. Θαρρώ πώς είσαι μάστορας στό σπαθί, αλλά έμένα με λένε Μπαλισιέ και όλο τό Παρίσι ξέρει πώς είμαι σβέλτος και χτυπάω ίσια στην καρδιά. Λοιπόν μην κάνης άστεία!

— Και ποιός σάς είπε πώς άστειεύομαι, κύριε; λέει τό παιδί. Φυλαχτήτε γιατί και τό ζικό μου μπράτσο λένε πώς είναι γοργό και χτυπάει σίγουρα...

Τώρα ό σωματοφύλακας σαλπάρει κι' αυτός στην ράχη του τείχους κι' οί δυό άντιπαλαι αρχίζουν νά χτυπιούνται με λύσσα. Πάνω σ' αυτό τό στενό πεζούλι, τριάντα μέτρα και περισσότερο πάνω άπό τή γή, κάθε παραπάτημα σημαίνει θάνατο. Μιά άδέξια κίνησι κι' εκείνος πού θά τήν κάνει είναι καταδικασμένος νά γκρεμιστή από αυτό τό ύψος στη βάση τής έξωτερικής πλευράς του πύργου και νά χάση χωρίς άμφιβολία τή ζωή του. Τό παιδί προσέχει. 'Αλλά τό ίδιο προσέχει κι' ό άλλος. Κι' οί δυό, καθώς διασταυρώνουν τά σπαθιά τους, κινδυνεύουν κάθε τόσο νά γκρεμιστούν. 'Ο Ντυβερνουά καταλαβαίνει πώς αυτός ό Μπαλισιέ ξέρει νά χτυπή και

νά φυλάγεται. Είναι όρμητικός σαν ένα άγριεμένο ποτάμι, μα έχει τή δύναμη από τή μία στιγμή στην άλλη νά συγκρατιέται και ν' άποκρούη προστατεύοντας τό στήθος του. Τό παιδί αναγκάζεται νά όπισθοχωρή όλοένα και περισσότερο, ζητώντας νά βρη τήν εύκαιρία νά καταφέρη ένα άποτελεσματικό χτύπημα. Μα ή εύκαιρία αυτή άργεί νά δοθή και ό μικρός ιππότης έχει φτάσει κιόλας στην άκρη του τείχους και δέν υπάρχει πιά καμμιά δυνατότητα νά κινηθή πρós τά πίσω. Κόμποι παγωμένου ιδρώτα κατρακυλούν άπ' τό μέτωπό του και νοιώθει ένα σφιξιμο στην καρδιά, ενώ τό πρόσωπο του άντιπάλου έχει πάρει μία έκφρασι άγριας χαράς.

— 'Ετοιμάσου τώρα, πιτσιρίκο, νά πεθάνης!, φωνάζει ό σωματοφύλακας άγρια. Δέν υπάρχει πιά τρόπος νά μου ξεφύγης! 'Εκτός αν προτιμάς νά πέσης από τώρα στην γή...

Και, καθώς μιλάει, κάνει ένα βήμα και τινάζει τό σπαθί του σηματοδεύοντας τήν καρδιά του 'Ανρύ. Τό παιδί με μια σβέλτη κίνησι φέρνει τό ξίφος του μπροστά σαν άσπίδα κι' οί δυό άτσάλινες λεπίδες, καθώς ανταμώνονται στον άέρα, βγάζουν χρυσαφίς σπίθες. 'Ο σωματοφύλακας βλαστημάει. Κάνει δυό βήματα πρós τά πίσω και, ύστερα, δίνοντας ένα καινούρ-

γιο σάλτο πρὸς τὰ ἔμπρὸς μὲ προτεταμένο σὰν ἀκόντιο τὸ ξίφος του, ἐπιτίθεται σὰν σίφουνας. Ὁ μικρὸς Ντυβερνουᾶ βλέπει αὐτὴ τὴ στιγμή τὸ θάνατο νὰ ἔρχεται ἀπάνω του. Ὁμως τὸ τελευταῖο δευτερόλεπτο κάνει μιὰ ἀπελπισμένη κίνηση. Γέρνει πλάγια, ριχνοντας ὅλο τὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ του πρὸς τὴν ἐσωτερικὴ πλευρὰ τοῦ τείχους, καί, καθὼς ἐκεῖνος ποῦ ἔχει ὀρμίσει ἐναντίον του δὲν βρίσκει πιὰ καμμιά ἀντίστασι, παρασυρμένος ἀπὸ τὴν κεκτημένη ταχύτητά του, φτάνει στὴν ἄκρη τῆς πολεμιστρας καὶ δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατηθῆ πουθενά. Μισὸ δευτερόλεπτο ἀργότερα, βρίσκεται στὸ κενὸ καὶ πέφτει ἀπὸ τὸ μεγάλο αὐτὸ ὕψος στὸ ἔδαφος, ἀφήνοντας ἕνα τρομαγμένο οὐρλιαχτό.

Τὸ παιδί κλείνει τὰ μάτια γιὰ νὰ μὴ δῆ καὶ βουλώνει τ' αὐτιά του. Εἶναι πραγματικὰ τραγικὸς αὐτὸς ὁ θάνατος. Ὑστερα ἀπὸ λίγο ὅμως, συνέρχεται καί, περνώνας μὲ προσοχὴ τῆ ράχη τοῦ τείχους, φτάνει πάλι στὴν ταράτσα. Πηδαῖα, ρίχνει γοργὰς ματιὰς γύρω του καὶ γλιστράει πρὸς τὸ μέρος μιᾶς πέτρινης καπνοδόχου. Σκαρφαλώνει στὴν κορυφὴ τῆς κι' ὕστερα ἀφήνει τὸ κορμί του νὰ κρέμασθῆ στὸ ἐσωτερικὸ τῆς. Λογαριάζει πὼς ἡ καπνοδόχος αὐτὴ ἔρχεται ἀπὸ κάποιο τζάκι τοῦ πύργου κι' ἀρχίζει νὰ κρετε-

βαίνει, χρησιμοποιώντας τὰ μικρὰ σιδερένια σκαλοπάτια ποῦ υπάρχουν στὸ ἐσωτερικὸ τῆς γιὰ τοὺς καπνοδοχοκαθαριστές.

ΤΟ ΚΟΥΤΙ ΜΕ ΤΑ ΦΙΔΙΑ

ΣΤΟ μεταξύ, στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πύργου ἔχουν γίνεи πολλὰ καὶ διάφορα πράγματα. Πρῶτα - πρῶτα ὁ ψευδοκόμης Σαβινὺ — ὁ ἀναγνώστης θυμάται πὼς ὁ ἀληθινὸς κόμης πέθανε φυλακισμένος στὰ ὑπόγεια τοῦ μεγάλου αὐτοῦ κάστρου (*) — εἶναι ἔξω φρενῶν. Ὁ ὑπηρέτης ποῦ ἔρχεται νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ πὼς ἡ μικρὴ πριγκήπισσα Λουσιέν καὶ ὁ νεαρὸς Ἄνρὺ Ντυβερνουᾶ κατάφεραν νὰ ξεφύγουν, δέχεται κατακέφαλα ἕνα βαρὺ ἀνθοδοχεῖο καὶ βγαίνει παραπατώντας στὸ διάδρομο. Ἐνας ἄλλος ὑπηρέτης, ποῦ τρέχει νὰ βοηθήσῃ τὸν πρῶτο, γονατίζει καὶ χάνει τὶς αἰσθήσεις του ἀπὸ ἕνα χτύπημα ποῦ δέχεται μὲ μιὰ βαρεῖα καρέκλα στὸ στήθος.

— "Ἐξω ὄλοι!, οὐρλιαζεὶ βιάζοντας ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα του ὁ κόμης. Εἴσαστε ὄλοι ἀνίκανοι καὶ δειλοί. Ἐξω, καθάρματα! Ἀφήσατε νὰ σκοτώσουν τὰ δυὸ σκυλιὰ μου, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ πεθάνετε ὄλοι γιὰ νὰ τὰ ὑπερασπίσετε, καὶ σὰς συγχώρησα. Τώ-

(*) Διάβασε τὸ τεῦχος «Ὁ Πύργος τοῦ Μυστηρίου».

ρα όμως το πράγμα παράγι-
νε! Φεύγουν από τὰ χέρια
σεσ οἱ δυὸ αἰχμάλωτοι καὶ
ἐρχόσαστε ὠραία - ὠραία νὰ
μοῦ τὸ ἀναγγεῖλετε σὰν νὰ
μὴ συμβαίνει τίποτα. Δὲν ξέ-
ρω τί μὲ κρατᾷ καὶ δὲν τρα-
βάω τὸ σπαθὶ μου νὰ σᾶς
κομματιάσω, δειλοί! "Ἐξω,
ἀχρεῖοι!

Τώρα ἀποκαμωμένος πέ-
φτει σ' ἓνα κάθισμα καὶ ξε-
φυσάει. Ὑστερα σηκώνεται
πάλι, ἀνοίγοκλείνει τὰ δάχτυ-
λα τῶν χειρῶν του, παραμι-
λάει σὰν τρελλός, πηγαίνου-
ρχεται ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τῆς
κάμαρης στὴν ἄλλη καὶ ἀφρι-
ζει.

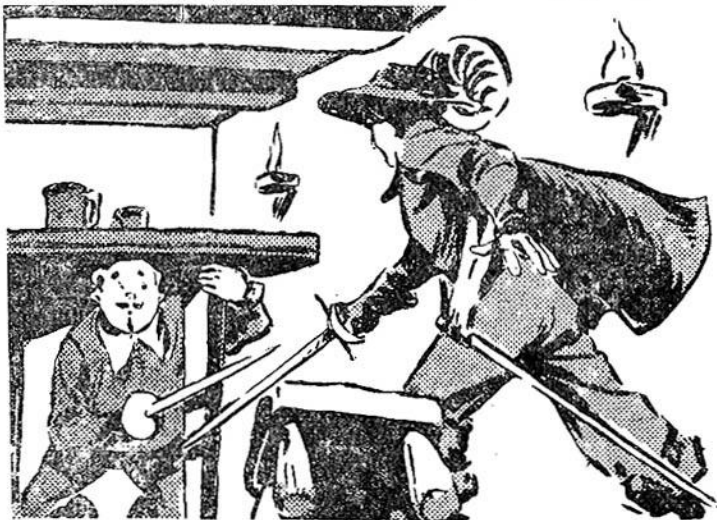
— Πρέπει νὰ τοὺς πιάσου-
με πάλι!, γρυλλίζει. "Ἄν ξε-

φύγουνε, ὄλα ἀνατρέπονται!

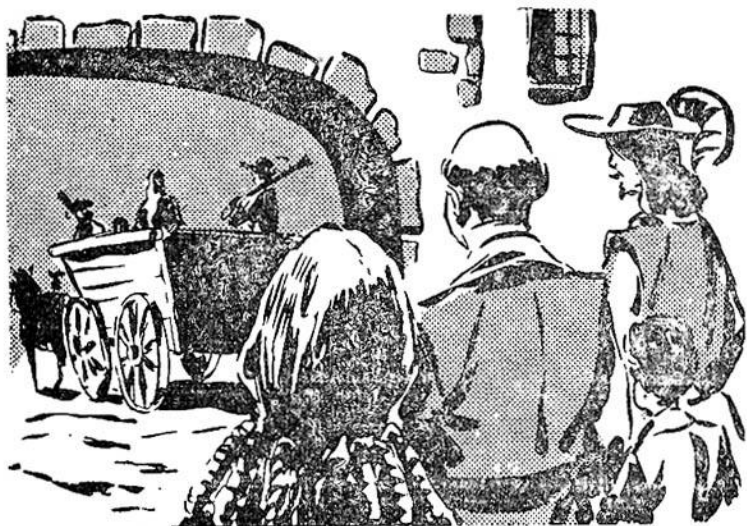
Χτυπάει ἓνα μπρούτζινο
τάσι ποὺ βρίσκεται στὸν τοί-
χο. Ὁ ἦχος του, ἦχος βα-
ρειᾶς καιμπάνας, σκορπιζεται
σ' ὀλόκερο τὸν πύργο καὶ σὲ
λίγο ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ
μπαίνει ἓνας γεροδεμένος σω-
ματοφύλακας.

— Πάρε ὄσους ἄντρες ἔ-
χεις διαθέσιμους!, διατάζει.
Πάρε ὄσους μπορεῖς καὶ κυ-
νήγησε τοὺς δυὸ δραπέτες. Τὸ
κορίτσι καὶ τὸ παιδί. Τοὺς
θέλω ζωντανούς ἢ πεθαιμέ-
νους! Δὲν πρέπει νὰ φτάσου-
νε στὸ Παρίσι. Καταλαβαί-
νεις; Τσακιστῆτε νὰ τοὺς
προλάβετε.

Ὁ σωματοφύλακας φεύγει
καὶ ὁ ψευτοκόμης πέφτει πᾶ-

— Πίσω ὄλος ὁ κόσμος γιατί θὰ φάμε τὰ μουστάκια μας!
τραύλισε ὁ Τριμπουσόν.

Ἡ θλιβερὴ συνοδεία μὲ τὸν μελοθάνατο δούκα τοῦ Σαϊντ - Ἐτιέν κατευθύνεται στὴν πλατεία τῆς Γρέβης.

λι σ' ἔνα κάθισμα. "Αν δὲν ξαναφέρουν τὸ κορίτσι ἐδῶ, τὸ σχέδιό του ναυαγεί. Καὶ ὅλα ἦταν ἔτοιμα! Ὁ γάμος θὰ γινόταν ἔστω καὶ μὲ τὴ 6. x κι' αὐτὸς θὰ διαχειριζότανε ἀπὸ ἐδῶ κι' ἐμπρὸς τὴν τεράστια περιουσία τῆς μικρῆς πριγκήπισσας, χωρὶς κανεὶς νὰ μπορῇ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Κι' ἀργότερα ξέρεῖ τί θὰ κάνῃ...

— "Ἐνα τυχαῖο δῆθεν δυστύχημα καὶ μένω... χήρος!, λέει καὶ χαμογελάει σατανικά. Ὑστερα ὅλο τὸ χρυσάφι καὶ τὰ χτήματα τῆς Λουσιέν θὰ εἶναι δικά μου. Καὶ ἂν σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ ἡ Ἄννα ἢ Αὐστριακὴ πεθάνῃ, ὅπως λο-

γαριάζει ὁ φίλος μου ὁ Ροσεφόρ, τότε ὅλα θὰ πάνε καλά. Καὶ αὐτὸς ὁ ἠλίθιος ὁ βασιλῆας Λουδοβίκος θὰ γίνῃ τυφλὸ ὄργανο τῶν σχεδίων μου, ἀφοῦ ἐγὼ θὰ εἶμαι στὰ μέσα καὶ στὰ ἔξω τοῦ παλατιοῦ ὡς ...ἀπαιρηγόρητος σύζυγος τῆς πριγκήπισσας, ποῦ θ' ἀναπαύεται τόσο νέα στὰς αἰωνίους μονάς!... Φτάνει μονάχα νὰ τὴν ξαναφέρουν πίσω ζωντανὴ ἢ πεθαμένη. Γιατί καὶ πεθαμένη μπορῶ νὰ τὴν παντρευτώ κι' ὕστερα λέω ὅτι ὁ θάνατός της ἐπῆλθε λίγες ὥρες μετὰ ἀπὸ τὸ γάμο!

Χτυπάει πάλι δυὸ φορές τὸ μπρούτζινο τάσι. Τώρα εἶναι κάπως πιὸ ἥρεμος. Μπαίνει

έναν γέρος υπηρέτης. Κάνει μιὰ θαθειά υπόκλιση καὶ περιμένει.

— Ἦρθε ὁ ἄνθρωπος πού περιμένας; ρωτάει.

— Μάλιστα, κύριε. Ἐχει φέρει μαζί του καὶ τὸ μικρὸ ξύλινο κιβώτιο.

— Πές του νὰ περάση.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικά λεπτά, ξαναοίγει ἡ πόρτα καὶ ὁ υπηρέτης ξαναγυρίζει συνοδεύοντας ἕναν ψηλὸ ἄντρα, τυλιγμένο σὲ μιὰ μαύρη μπερτα. Φοράει πλατύγυρο καπέλλο καὶ τὸ πρόσωπό του εἶναι ὡχρὸ σὰν τὸ πρόσωπο ἑνὸς νεκροῦ. Τὰ μάτια του λάμπουν παράξενα. Ὁ ψευτοκόμης μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ του διώχνει τὸν υπηρέτη. Ἐπειτα, δείχνει στὸν ἐπισκέπτη ἕνα κάθισμα. Ἐκεῖνος κάθεται καί, καθὼς ἀνυρίζει τὴ μπερτα του, φαίνεται ἕνα ξύλινο κουτί, στὸ μέγεθος μιᾶς μικρῆς βαλίτσας.

— Ἐδῶ μέσα εἶναι αὐτὰ πού μοῦ ζητήσατε, κύριε κόμμη, λέει καὶ ἀκουμπάει τὸ κουτί ἀπάνω στὸ τραπέζι.

Ὁ ψευτοκόμης χαμογελάει.

— Εἶσαι βέβαιος, ρωτάει, πὼς θὰ κάνουν τὴ δουλειά τους;

— Σὰς δίνω ἐγγύησι μὲ τὸ κεφάλι μου, κύριε. Ὁ Σὰρλ Καντέλ εἶναι γνωστὸ πὼς κάνει πάντα παστροκῆς δουλειές. Τὸ πρόσωπο πού θὰ δεχθῆ αὐτὸ τὸ δῶρο εἶναι καταδικασμένο σὲ σίγουρο θάνατο...

Τὰ μάτια τοῦ ψευτοκόμη ἀστράφτουν ἀπὸ ἰκανοποίησι.

— Ἐλέω νὰ δῶ τὸ ἐμπόρευμα; πού μου πουλάς!, λέει. Κι' ἂν τὰ πράγματα πᾶνε κατ' εὐχὴν, ὅπως ἐλπίζω, δὲ θὰ ξεχάσω τὴν ὑπηρεσία πού προσέφερες στὴ Γαλλία...

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ μαύρη μπερτα κάνει μιὰ ἐλαφρὰ υπόκλιση καὶ ξεκλειδώνει τὸ κουτί. Ὁ Σαθινὺ ρίχνει μιὰ ματιά στὸ περιεχόμενό του καί, παρ' ὅλο πού εἶναι προετοιμασμένος γιὰ ἐκεῖνο πού θὰ δῆ, δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ μιὰ κίνησι φρίκης. Δυὸ μικρὰ πράσινα φίδια εἶναι κουλουριασμένα μέσα στὸ κιβώτιο καὶ κινούνται ἐλαφρὰ ἀνασηκώνοντας τὰ κεφάλια τους.

— Αὐτὰ λέγονται ἰοχόα, λέει ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ μπερτα. Εἶναι ἀπ' τὰ πιὸ φαρμακερὰ φίδια πού ἔχω στὸ ἐργαστήριό μου. Οἱ πρόγονοί τους ἔχουν μεταφερθῆ ἀπὸ μακρινούς τόπους στὴ Γαλλία...

Κι' ἐπειδὴ ὁ ψευτοκόμης δείχνει φοβισμένος καὶ ἀπομακρύνεται ἀπ' τὸ κουτί, ὁ ἄλλος χαμογελάει.

— Μὴ φοβάστε, τοῦ λέει. Τὰ φίδια αὐτὰ πρὸς τὸ παρὸν εἶναι ἀκίνδυνα. Εἶναι ὑπνωτισμένα κι' ἔχω ἀφαίρεισι τὸ δηλητήριο πού ὑπάρχει κάτω ἀπὸ τὰ δυὸ μπροστινὰ τους δόντια. Σὲ ἑπτὰ μέρες ὅμως θὰ εἶναι πάλι φορτωμένα φαρμάκι καὶ θάχουν ἀπο-

κτήσει όλες τις δυνάμεις τους. Θα έπαινέλθουν στη φυσιολογική τους κατάσταση και θα μπορούν να χρησιμοποιηθούν. Φτάνει να τοποθετήσετε κοντά τους ένα μικρό κλαδί ευκαλύπτου. Το άρωμα των φύλλων του δέντρου αυτού θα τὰ ζωντανέψη και θὰ τους ανοίξη... τὴν ὄρεξι! Καταλάβετε;

Ὁ ψευτοκόμης μένει γιὰ λίγο ἀμίλητος. Φαίνεται σὰν κάτι νὰ λογαριάζει.

—Ναί. Σύμφωναι, λέει. Ὑστερα ἀπὸ μιὰ βδομάδα εἶναι ἡ δοξολογία καὶ ἡ παρέλασις. Τότε θὰ μάς χρειαστοῦν. Καλὰ τὰ ὑπολόγισες.

Ὁ Καντέλ κλείνει καὶ κλειδώνει τὸ κουτί καὶ παραδίνει τὸ κλειδί στὸν κόμητα. Ἐκεῖνος τὸ παίρνει καὶ βγάζει ἀπὸ τὸν κόρφο του ἕνα μικρὸ πουγγί. Τὸ πετάει ἀπάνω στὸ τραπέζι. Ὁ μεταλλικὸς ἦχος τῶν νομισμάτων γεμίζει εὐχαρίστησι τὸν ἐπισκέπτη. Ὁ κόμης τὸν κυττάζει λοξά.

— Πάρε αὐτὰ τὰ χρήματα, Καντέλ, τοῦ λέει. Καὶ τσι μουδιά σὲ κανέναν. Πιθανόν, ὕστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες, νὰ μάθης νέα γιὰ τὰ φίδια σου. Μὰ δὲν πρέπει ν' ἀνοίξης τὸ στόμα σου. Εἴμαστε σύμφωναι;

— Ὅσο γι' αὐτὸ ὁ κύριος κόμης νὰ εἶναι ἤσυχος. Δὲν μοῦ πέφτει λόγος νὰ μπερδευτῶ σὲ ξένες ὑποθέσεις. Τὰ σέβη μου, κύριε κόμη. Χαίρετε καὶ ὁ Θεὸς μαζί σας...

Κάνει μιὰ βαθεῖα ὑπόκλισι, παίρνει τὰ χρήματα κι' ἐτοιμάζεται νὰ φύγη.

— Μιὰ στιγμή, κύριε Καντέλ, τοῦ λέει ὁ κόμης. Ἐπιστρέφεις στὸ Παρίσι;

— Μάλιστα, κύριε.

— Τότε θὰ θελήσης ἴσως νὰ μοῦ προσφέρης μιὰ μικρὴ ἐκδούλευσι ἀκόμη;

— Εὐχαρίστως...

Ὁ ψευτοκόμης κάθεται στὸ γραφεῖο του καὶ γράφει μερικὰ λόγια σ' ἕνα χαρτί. Τὸ διπλώνει, τὸ σφραγίζει μὲ δουλοκέρι καὶ τὸ δίνει στὸν ἄνθρωπο με τὸν μαῦρο μανδύα.

— Θὰ σοῦ ἤμουν ὑποχρεωμένος ἂν παρέδιδες αὐτὸ τὸ κουτί μαζί μὲ τὸ κλειδί στὴ διεύθυνσι ποῦ σοῦ γράφω. Ἐξηγῶ μέσα στὸ γράμμα μου μερικὰ πράγματα στὸν παραλήπτη του. Εἶναι ὁ κ. Σαβουατύρ. Ἄν ἔχης τὴν καλωσύνη, ἐξήγησέ του καὶ προσωπικῶς τὰ ὅσα εἶπες σὲ μένα. Ἐχῶ μιλήσει μαζί του καὶ ξέρει γιὰ ποῖο ζήτημα πρόκειται. Ἔτσι θὰ εἶναι καλύτερα. Σ' εὐχαριστῶ.

— Νὰ μείνη ἤσυχος ὁ κύριος κόμης, λέει ἐκεῖνος. Καὶ τὸ γράμμα καὶ τὸ κουτί θὰ παραδοθοῦν ἀπὸ μένα τὸν ἴδιο στὰ χέρια τοῦ κυρίου Σαβουατύρ...

Ὁ ψευτοκόμης τὸν συνοδεύει ὡς τὸ κατώφλι. Ὑστερὰ κλείνει τὴν πόρτα.

— Θαρρῶ πῶς τὰ πράγματα μπαίνουν σὲ καλὸ δρόμο, λέει μονολογώντας καθὼς

έπιστρέφει στο γραφείο του. "Αν μου ξαναφέρουν και τη μικρή πριγκήπισσα, όλα θα πάνε θαυμάσια.

ΕΝΑΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

ΑΦΝΙΚΑ όμως παύει να μιλάει. Το χαμόγελο που κρέμεται στα χείλη του σβύνει και το πρόσωπό του κάνει έναν παράξενο μορφασμό. Τα μάτια του στρογγυλεύουν και καρφώνεται ακίνητος στη θέσι του σαν να τον χτύπησε κεραυνός.

— Τί σημαίνει αυτό; ρωτάει και δοκιμάζει να βγάλει το σπαθί του.

Στη μέση της κάμαρης στέκει ασάλευτος ο μικρός Άνρϋ Ντυβερνουά. Κρατάει στο χέρι το πιστόλι του και τον σημαδεύει.

— "Ήσυχα, κύριε!, διατάζει το παιδί. Μακρυνά το χέρι απ' το σπαθί σου. "Αν κάνεις την ελάχιστη κίνηση, θα πιέσω την σκανδάλη και δεν θα στενοχωρηθώ καθόλου αν σέ σκοτώσω!

— Τί ζητάς από μένα; ρωτάει πάλι ο ψευτοκόμης και ή φωνή του αυτή τη φορά τρέμει. Δεν μπορώ να καταλάβω πώς βρέθηκες εδώ μέσα και τί ζητάς.

Το παιδί άνασηκώνει τους ώμους.

— "Όσο γι' αυτό δεν είναι καθόλου μυστήριον, λέει και δείχνει το τζάκι. "Απ' την κυρία είσοδο φυσικά δεν θα μ' άφηναν να περάσω και

προτίμησα να φτάσω ως εδώ από μια καμινάδα που βρίσκεται στην ταράτσα. Στάθικα τυχερός, γιατί αυτός ο δρόμος μ' έφερε κατ' ευθείαν στην κάμαρά σου. "Όσο για το τί ζητάω, αυτός είναι άλλος λογαριασμός. "Όμως δεν θ' άργήσης να το μάθης. Μακρυνά το χέρι σου απ' το σπαθί!

Καθώς μιλάει έχει δη τον ψευτοκόμη που φουχτιάζει τη λαβή του ξίφους του και μ' ένα σάλτο βρίσκεται κοντά του. Με μια γοργή κίνηση το παίρνει το σπαθί και το τσακίζει στα δυο άπάνω στο γόνατό του.

— Αυτό δεν σου χρειάζεται!, του λέει.

Έκείνος γίνεται χλωμός και σφίγγει τα δόντια.

— Αυτό θα μου το πληρώσης!, μουγγρίζει.

— Και τώρα κάθησε στο γραφείο σου!, διατάζει το παιδί.

— Θα μετανιώσης για όλα αυτά! Δεν φέρονται έτσι σ' έναν κόμη Σαβινύ!

— Σταμάτα να λες κουταμάρες!, τον κόβει άπτότομα το παιδί και τον κυττάζει λοξά. Ξέρω καλά ποιός είσαι! "Ο ποαγματικός κόμης Άντρϋ Σαβινύ πέθανε πριν λίγες ώρες στα χέρια μου σ' ένα από τα μπουντρούμια του πύργου, όπου τον είγες φυλακίσει εδώ κι' ένα χρόνο για να σφετερισθής τους τίτλους και την περιουσία του. Έσϋ

δὲν εἶσαι ἄλλος ἀπὸ τὸν Μάρκο Σαβινὸν τὸν δολοφόνου του...

— Εἶσαι τρελλός!

— Ἐπωφελήθηκες τῆς καταπληκτικῆς ὁμοιότητος πού ἔχεις μαζί του καὶ διέπροξες ἕνα ἀκατονόμαστο ἔγκλημα ἐναντίον τοῦ ἐξαδέλφου σου. Μὰ ἡ Θεία Πρόνοια πού δὲν ἀφήνει τίποτα σκοτεινὸ, με ἀσήθησε νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια.

Ὁ κακούργος ἔχει χάσει τὸ χρῶμα του. Αὐτὰ πού ἀκούει τὸν κάνουν νὰ τρέμη. Καταλαβαίνει ὅτι αὐτὸ τὸ παιδί, πού στέκει μπροστά του, ξέρει τὸ φοβερὸ μυστικὸ του καὶ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τὸν σώσει. Μὲ ἀργὸ βῆμα πηγαίνει καὶ κάθεται στὸ γραφεῖο του. Τὸ βλέμμα του εἶναι γεμάτο σκοτάδι. Εἶναι φανερὸ πὼς ἀγωνίζεται νὰ φανῆ ψυχραίμος, ἐνῶ μέσα του ἔχει φουντώσει μιὰ φοβερὴ λύσσα.

— Καὶ τώρα πάρε ἕνα χαρτί καὶ γράψε ὅ,τι θὰ σοῦ πῶ.

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω...

— Κάνε αὐτὸ πού σοῦ λέω!, ἀγριεύει τὸ παιδί καὶ τὸν σημαδεύει πάλι μὲ τὸ πιστόλι του. Ξέρεις ποιὸς εἶμαι ἀφοῦ μέχρι πρὶν λίγες ὥρες μὲ κρατοῦσες αἰχμάλωτο στὰ ὑπόγια τοῦ πύργου. Θὰ σοῦ ὑπενθυμίσω ὅμως μερικὰ πράγματα γιὰ νὰ καταλάβῃς καὶ νὰ μὴν παρασταίνῃς τὸν ἀνήξερο. Πρὶν δυὸ μῆνες, ἐσὺ καὶ μερικοὶ ἄλλοι συκοφάν-

τες, κατ' ἐντολὴν τοῦ Ρισελιέ, στείλατε στὴν πλατεῖα τῆς Γρέβης ἕναν ἀθῶο: Τὸν Μωρίς Ντυβερνουά, τὸν πατέρα μου. Κι' ἐκεῖ ὁ δήμιος τὸν ἀποκεφάλισε μ' ἕνα τσεκούρι σὰν νὰ ἦταν ὁ τελευταῖος τῶν κακούργων. Κι' ὅμως ὅλοι ξέρατε πὼς ἕνας Ντυβερνουά δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι προδότης. Ἦταν ἕνας ἀφοσιωμένος ὑπῆκοος τῆς Βασίλισσας καὶ δὲν σὰς ἄρεσε, γιὰτὶ στεκόταν κάθε τόσο ἐμπόδιο στὰ σατανικὰ σχέδιά σας. Καὶ τώρα ἐγώ, ὁ γυιὸς τοῦ συκοφαντημένου καὶ ἀδικωσοκωμένου αὐτοῦ εὐπατρίδη, ἐρχομαι σὲ σένα πού εἶσαι ἕνας ἀπὸ τοὺς φονιάδες του καὶ ζητῶ νὰ ὁμολογήσῃς τὴν ἀτιμία πού ἔκανες. Αὐρ'ο μεθαύριο θάρθῃ καὶ ἡ σειρά τῶν ἄλλων...

— Σοῦ ὀρκίζομαι!, κάνει κλαψιάρικα ὁ ψευτοκούης καὶ τρέμει περισσότερο. Ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιά σχέσι μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία. Μὴ μὲ σκοτώσης!

Τὸ παιδί τὸν κυττάζει μὲ περιφρόνησι.

— Δειλέ!, τοῦ λέει. Θὰ μπορούσα νὰ σὲ σκοτώσω καὶ κανεὶς δὲ θὰ μπορούσε νὰ μὲ κατηγορήσῃ γι' αὐτό, ὅπως δὲ θὰ μπορούσαν νὰ κατηγορήσουν ἕναν ἄθροπο πού τσακίζει τὸ κεφάλι ἐνὸς φασμακεροῦ σκορπιοῦ. Ξέρω καλά ποιὸς εἶσαι. Καὶ τώρα, πρὶν λίγες στιγμὲς ἀκόμα, κάποιος καινούργιος ἔγκλημα

προετοίμαζες. Βρισκόμουν κρυμμένος στο τζάκι και σε άκουσα που κουβέντιαζες μ' εκείνον που φορούσε τη μαύρη μπέρτα. Δεν κατάλαβα καλά ποιο θα είναι το τελευταίο θύμα σου, μα σου δίνω το λόγο μου πώς αυτό θα είναι το τελευταίο. Θα καταγγείλω τον φόνο του αληθινού Σαβινού και η Δικαιοσύνη της Γαλλίας δε θα λογαριάσει αυτή τη φορά τους ισχυρούς προστάτες σου.

“Έχει παγώσει. Τα λόγια του παιδιού άνηχούν στ' αυτιά του σαν βροντές. Μέσα στο βλέμμα του διαβάζει την καταδίκη του. Πρέπει να βρεθεί ένας τρόπος να ξεφύγει. “Αχ, αν μπορούσε ν' ανοίξει το δεξιό συρτάρι του γραφείου του...”

— Λοιπόν, γράφε!, διατάζει ο Άνρϋ.

“Ο ψευτοκόμης παίρνει ένα χαρτί και κρατάει κιόλας την πένα στα χέρια του. Τρέμει, γιατί μαντεύει τί πρόκειται να του ζητήσει να γράψει και να υπογράψει. “Ομως ελπίζει. Στο δεξιό συρτάρι του γραφείου του υπάρχει ένα γεμάτο πιστόλι. “Αν προφτάσει να τ' αρπάξει στα χέρια του, όλα θα πάρουν μιάν ανάποδη βόλτα γι' αυτόν που διατάζει τώρα.

— Τί θέλεις να γράψω; ρωτάει.

Το παιδί του υπαγορεύει:

— «Έγώ, ο Μάρκος Σαβινού, ξδάδελφος του Άντρέ Σα-

βινού, του οποίου σφετερίστηκα τους τίτλους και την περιουσία και τον φυλάκισα στα υπόγεια του πύργου του, ομολογώ πώς όσα κατέθεσα στο δικαστήριο εις βάρος του Μωρίς Ντυβερνουά, ήταν ψέματα. Αναγνωρίζω πώς με την ψεύτικη κατάθεσί μου έστειλα στον θάνατο έναν άθωο...».

“Ο ψευτοκόμης γράφει και υπογράφει. Το παιδί παίρνει το χαρτί στα χέρια του, το διαβάζει, το διπλώνει και το βάζει στην τσέπη του έπενδύτη του. Μα αυτή η στιγμή που χαλαρώνει την προσοχή του, είναι αρκετή για τον ψευτοκόμη. Με μιá γοργή κίνηση ανοίγει το συρτάρι, φουχτιάζει το πιστόλι και σημαδεύει τον μικρό Ντυβερνουά. “Από έστικτο το παιδί, καθώς βλέπει την σκοτεινή κίνηση να σημαδεύει την καρδιά του, κάνει ένα πλάγιο βήμα και την ίδια στιγμή μιá φοβερή λάμψη το τυφλώνει και μιá άγρια βροντή γεμίζει την κάμαρη. “Ένα σύννεφο καπνού μπαίνει ανάμεσα του και στον κακούργο.

— Είχες πιστέψει πώς κέρδισες το παιχνίδι, βρωμόπαιδο!, ακούγεται να καγχάζει ο ψευτοκόμης. “Ομως την έπαθες. Τώρα ξάπλωσες φρόνιμα - φρόνιμα στο πάτωμα και θα βάλεις σε μπελάδες τους υπηρέτες μου να σφουγγαρίζουν τα αίματά...

Μά δεν προφταίνει να συ-

νεχίση. Ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς κάμαρης ἔρχεται μιὰ καινούργια βροντή. Αὐτὴ τὴ φορὰ πυροβολεῖ ὁ νεαρὸς Ντυβεριουά. Ἡ σφαῖρα τσακίζει τὸ χέρι ποὺ κρατᾷ τὸ πιστόλι καὶ ὁ καγχασιμὸς τοῦ ψευτοκόμη γίνεται ἓνα πνιχτὸ βογγητό. Ὁ κακοῦργος, ποὺ ἐτοιμάζεται νὰ πυροβολήσῃ πάλι, διπλώνεται στὰ δύο καὶ πέφτει σπαράζοντάς στὸ πάτωμα...

Τὸ παιδί τώρα πρέπει νὰ κινηθῆ γοργά. Οἱ πυροβολισμοὶ ἔχουν ἀναστατώσει τὸν πύργο. Ἀκούγονται κιόλας τὰ βήματα ἀνθρώπων ποὺ τρέχουν στὸ διάδρομο. Σὲ λίγο θὰ θρῖσκωνται μέσα στὴν κάμαρη. Ἡ ἔξοδος ὅμως δὲν εἶναι μακριά. Τρέχει πρὸς τὸ τζάκι καὶ τὸ λαστιχένιο κορμί του ἀρχίζει μὲ σβέλτες κινήσεις νὰ σκαρφαλώνῃ στὸ ἐσωτερικὸ τῆς καμινάδας.

Ο ΤΡΙΜΠΟΥΣΟΝ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

ΚΑΙ εἶναι καιρὸς γιατί, καθὼς ἀναρριχᾶται, στ' αὐτιά του φτάνουν οἱ φωνές τῶν ὑπηρετῶν ποὺ προσπαθοῦν ν' ἀνοικήσουν τὸ βαρεῖα πληγωμένο καὶ ἀνάισθητο ἀφεντικὸ τους.

— Εἶναι μυστήριο!, ἀκούγεται νὰ λέη ἓνας. Κάποιος πρέπει νὰ ἦταν λίγο πιὸ πρὶν ἐδῶ μέσα. Κι' ὅμως δὲν βλέπω τίποτα.

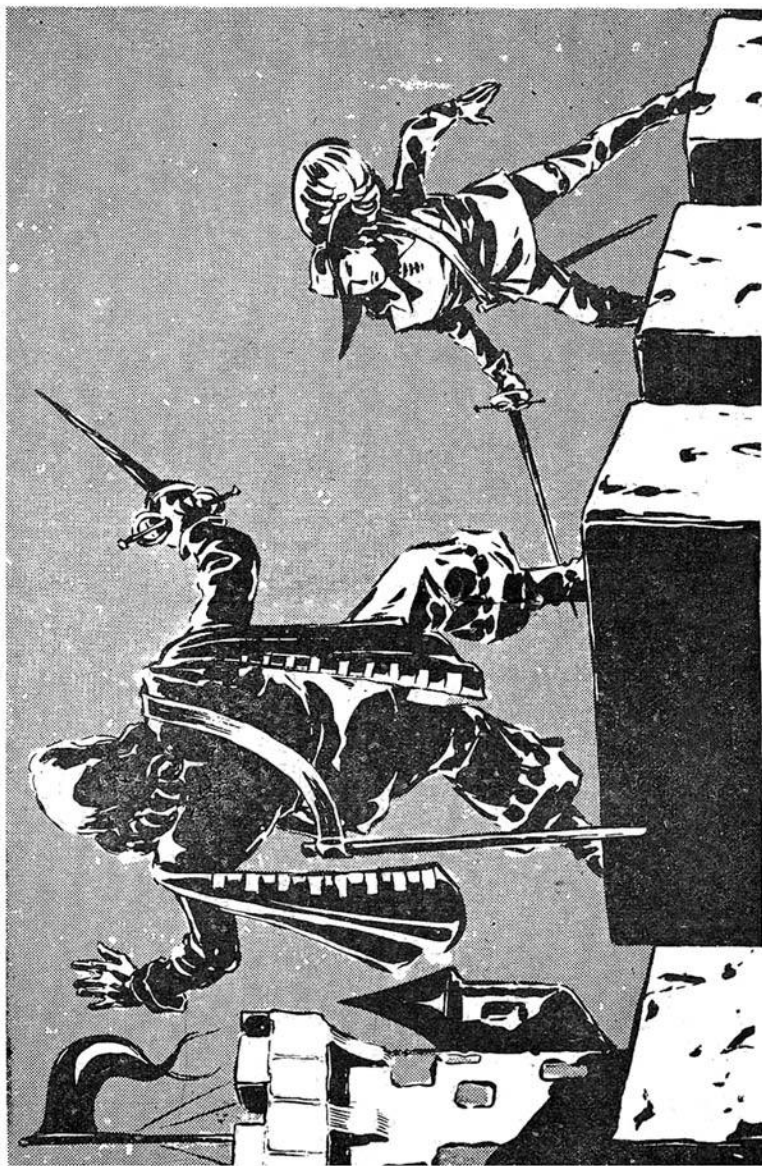
— Κάπου θὰ κρύβεται!, λέει ἓνας ἄλλος. Προσοχή!

Μπορεῖ νὰ μᾶς ἐπιτεθῆ ξαφνικά.

Τὸ παιδί δὲν μπορεῖ ν' ἀκούσῃ περισσότερα, γιατί σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ ὄλο καὶ σκαρφαλώνει πιὸ ψηλά καὶ σὲ λίγο ἔχει φτάσει κιόλας στὴν ταράτσα τοῦ πύργου. Ἀπὸ ἐδῶ περνάει σὰν φάντασμα ἀνάμεσα στὶς πολεμίστρες, πηδάει στὸ μικρὸ πλάτωμα, κατεβαίνει τὴν σκάλα, φτάνει στὸ μισογκρεμισμένο τεῖχος καὶ ἀφήνει τὸ κορμί του νὰ γλυστρήσῃ στὸ ἔδαφος. Τὸ σκοτάδι εἶναι γύρω του πνιχτὸ καὶ ὄλα δείχνουν ἤσυχα. Εὐτυχῶς ὄλα πῆγαν καλά. Μὲ προφυλάξεις προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος τῶν δέντρων ὅπου ἔχει ἀφήσει τ' ἄλογό του. Εὐτυχῶς ἔχει ἐπιστημάνει καλά τὸ στενὸ μονοπάτι καὶ βρίσκει εὐκόλα τὸ δρόμο. Νά! Φτάνει κιόλας. Τώρα μπορεῖ νὰ ξεχωρίσῃ τὴ σιλουέττα τοῦ ἀλόγου του. Λίγο ἀκόμα κι' ἔφτασε κοντά του. Μερικὰ βήματα ἀκόμα καὶ θὰ σαλτάρῃ στὴ ράχη του.

Μὰ ξιφνικὰ νοιώθει μιὰ δυνατὴ παγωνιά νὰ τοῦ τυλίγῃ τὴν καρδιά. Κάποιος ἴσκιος ἔχει γλυστρήσει πίσω του ἀθόρυβα καὶ στηρίζει τὴν κἀνήν ἑνὸς πιστολίου στὸ δεξί του νεφρό. Εἶναι χαμένος.

— Ἀπάνω τὰ χέρια γιατί στὴν ἀναψα!, ἀκούγεται μιὰ βραχνὴ φωνή. Ἄν δοκιμάσῃς νὰ ξεφύγῃς, θὰ σὲ τινάξω στὸν ἀέρα καὶ θὰ πᾶς σὰν

Την τελευταία στιγμή ο σωματοφύλακας χάνει την ισορροπία του και πέφτει στο κενό...

ἀγγελάκι στὸν οὐρανό!...

Ὁ μικρὸς Ἄνρῦ ὅμως ἔχει ξαναβρῆ σχεδὸν ἀμέσως τὴν ψυχραιμία του καὶ ξέρει πὼς μονάχα κάτι πού πρέπει νὰ κάνῃ μὲ κεραυνοδόλα ταχύτητα μπορεῖ νὰ τὸν σώσῃ. Προσποιεῖται λοιπὸν πὼς σηκώνει τὰ χέρια, μὰ τὴν ἴδια στιγμή μὴ κινεῖται σὰν ἀστραπή, παίρνει μιὰ βόλτα πάνω στὶς φτέρνες του καὶ ἡ γροθιά του τινάζεται μὲ δύναμι πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ θρονιάει στὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου πού τὸν ἀπειλεῖ. Τὸ ἐπόμενο δευτερόλεπτο ἔχει τραβήξῃ τὸ σπαθί του καὶ ἐπιτίθεται!...

— Χριστοῦλή μου!, ἀκούγεται ἡ ἴδια φωνὴ στὸ σκοτάδι. Μὲ φάγανε μπαμπέσικα! Ὡχ! Τί ἀστροπελέκι ἦταν αὐτὸ πού ἔπεσε στὸ κεφαλάκι μου; Βοήθεια γιατί πλάκωσε τὸ βαρὺ πυροβολικὸ καὶ χανόμεστε!

Τὸ παιδί, πού ἔχει σηκώσει τὸ σπαθί του καὶ εἶναι ἔτοιμο νὰ χτυπήσῃ τὸν ἀνθρωπο πού θρίσκειται στὸ σκοτάδι, μένει ἀσάλευτο. Ἐχει ἀναγνωρίσει τὴ φωνή.

— Τριμπουσόν!, λέει χαμηλόφωνα. Ἐσὺ εἶσαι;

Ἄλλὰ καὶ ὁ βαρλορειδὴς ὑπηρετὴς, γιατί αὐτὸς εἶναι ὅπως θὰ κατάλαβε ὁ ἀναγνώστης, ἔχει ἀναγνωρίσει τὴ φωνὴ τοῦ μικροῦ Ἄνρῦ. Γουρλιώνει τὰ μάτια καὶ ἀφήνει μιὰ πινηχτὴ κραυγὴ:

— Ὁ κύριος Ντυβερνουά!, λέει. Ὡχ, Παναγίτσα μου!

Καλὰ πού μίλησες, γιατί τώρα θὰ ἦσουν... μακαρίτης. Εὐτυχὸς πού προφτάσες καὶ μαύρωκες τὴ γροθιά στο μάτι καὶ μοῦ τὸ ἔκανες μπλέ μαρέν!

— Νὰ μὲ συμπαθᾶς, Τριμπουσόν!, λέει τὸ παιδί. Δὲ σὲ γνώρισα. Μὰ πὼς βρέθηκες ἐδῶ;

Πρὶν προφτάσῃ ὅμως νὰ δώσῃ ἀπάντησι ὁ Τριμπουσόν, μέσα ἀπὸ τὰ δέντρα προβάλλουν δυὸ σκιές. Εἶναι ἡ Λουσιέν καὶ ὁ δούκας τοῦ Σαιντ Ἐτιέν.

— Ἐπὶ τέλους, Ἄνρῦ!, λέει τὸ κορίτσι καὶ τρέχει κοντὰ του. Εἴχαμε ἀπελπιστῆ πὼς θὰ σὲ ξαναβλέπαμε!

Καὶ τοῦ ἐξηγοῦν μὲ λίγα λόγια πὼς, ὅταν τὸν ἔχασαν ξαφνικὰ ἀπὸ κοντὰ τους, πῆστεψαν πὼς τὸν εἶχαν συλλάβει καὶ ξαναγύρισαν κοντὰ στὸν πύργο νὰ παραμονέψουν. Ὑστερα, εἶδαν τὸ ἄλογο καὶ ἀποφάσισαν νὰ περιμένουν ὅσο νὰ ξημερώσῃ γιὰ νὰ δοῦν τί ἔπρεπε νὰ κάνουν.

— Εἶχα ἕνα λογαριασμὸ μὲ κάποιον κύριο!, λέει τὸ παιδί καὶ χαμογελάει. Μοῦ τὸν ἐξόφλησε καὶ ἔχω τὸ χαρτί στὴν τσέπη μου. Τώρα μπορούμε νὰ ξεκινήσουμε παρῆρα γιὰ τὸ Παρίσι...

Ὑστερα ἀπὸ λίγο, οἱ τρεῖς ἄντρες καὶ τὸ κορίτσι καβάλα στ' ἄλογά τους καλπάζουν πρὸς τὸν μεγάλο δημόσιο δρόμο.

— Βάρδα ἀπὸ κανένα κα-

κὸ συναπάντημα πάλι!, λέει ὁ Τριμπουσόν πού ἔχει ξαναβρῆ τὴν «παλληκαριά» του. «Ὅποιος βρεθῆ ἀπόψε στὸ δρόμο μου θὰ τὴν πάθη γιὰ κοιλιά! Διψῶ γιὰ... αἷμα ἀπόψε...

Ο ΤΡΙΜΠΟΥΣΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΦΙΔΙ

ΕΥΤΥΧΩΣ ὅμως δὲν ἔχουν κανένα κακὸ συναπάντημα καὶ ὁ Τριμπουσόν, πού ἔχει τόσο...φοβερὴ δ΄ψα, τὸ ρίχνει στὸ... κρασί ὅταν φτάνουν στὸ πανδοχεῖο «Πράσινο Βέλος» ὅπου τοὺς περιμένει εἰδοποιημένος ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ του ὁ Ζῶκ Βιλλάρ. «Ὅλοι τρῶνε μὲ μεγάλη ὄρεξι, ἀλλὰ περισσότερο ὁ Τριμπουσόν πού πεινάει σάν... ἐλέφαντας. Καταβροχθίζει ἕνα ὀλόκληρο βοδινὸ μπουῦτι, κατεβάζει καὶ μιὰ ντσιμιζάνα κρασί καί... συνέρχεται!

— Δὲν τὸ κουνῶ ἀπὸ ἐδῶ ὁ κόσμος νὰ χαλάση!, λέει. Ἐκτὸς ἂν μὲ πειρῶξη κανεὶς. Τότε μπορῶ νὰ κάνω πεζοπορία διακόσια...χιλιόμετρα!

— Τὰ παραλές!, τὸν μαλώνει τὸ παιδί ἐνῶ κρυφογελάει. Τὰ παραλές, Τριμπουσόν!

— Τί; Δὲν τὸ πιστεύεις; Δὲν μ' ἔχεις δὴ θυμωμένο ἐμένα! Νὰ σὰς διηγηθῶ μιὰ ἱστορία γιὰ νὰ καταλάβετε.

— Πάλι ἱστορίες; τὸν πειράζει χαμογελώντας ὁ δούκας.

— Δυὸ λόγια εἶναι, ἀλλὰ

πρέπει νὰ τὴν ἀκούσετε. Πού λέτε λοιπόν, πρὶν πέντε χρόνια, μαθαίνω ὅτι κάποιος φίλος μου, πού βρισκόταν στὴ Μασσαλία, μ' ἔβρισε. Ἄμεσως φουντώνει τὸ αἷμα μου καὶ ξεκινῶ μὲ τὰ πόδια ἀπ' τὸ Παρίσι καὶ πηγαίνω στὴ Μασσαλία.

— Μὲ τὰ πόδια;

— Ναί. Μὲ τὰ πόδια. Φτάνω λοιπόν στὴ Μασσαλία καὶ ἀρχίζει ἕνα ἄγριο ξυλοκόπημα. Μὲ... τάραξε στὶς γροθιές!

— Καὶ ὕστερα γύρισες πάλι μὲ τὰ πόδια, κύριε Τριμπουσόν; ρωτᾷ μὲ θαυμασμὸ ἡ μικρὴ πριγκήπισσα Λουσιέν.

— Ὅχι, λέει ὁ Τριμπουσόν καὶ γουρλώνει τὰ μάτια. Μὲ...βάλανε σ' ἕνα φορεῖο καὶ μὲ φέρανε στὸ Παρίσι!

«Ὑστερα ἀπὸ λίγο — ἔχει σημερώσει σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ — χωρίζουν. Ὁ δούκας σφίγγει θερμὰ τὸ χέρι τοῦ παιδιοῦ.

— Νὰ ὑπολογίξης πάντα στὴ φιλία μου, Ἄνρῦ, τοῦ λέει. Σοῦ χρωστῶ τὴ ζωὴ μου. Τὸ σπαθί μου εἶναι στὴ διάθεσί σου.

— Εὐχαριστῶ, κύριε δούκα, λέει ὁ μικρὸς Ντυβερνοῦά. Κι' ἐγὼ σὰς χρωστῶ τὸ ἴδιο τὴ ζωὴ μου. Εἶμαι πάντοτε στὴ διάθεσί σας...

Μιὰ ὥρα ἀργότερα, ὁ Ἄνρῦ συνοδεύει τὴ Λουσιέν ἔως τὸ Λούβρο.

— Θὰ μιλήσω στὴ Βασι-

λισσα, τού λέει καθώς τὸν ἀποχαιρετάει, γιὰ τοὺς κινδύνους πού διέτρεφες γιὰ μένα. Ἡ ἐξαδέλφη μου γνωρίζει νὰ ἀνταμείβῃ ἐκείνους πού τῆς προσφέρουν ὑπηρεσίες.

— Δὲν ζητάω τίποτα, Λουσιέν, ἀποκρίνεται τὸ παιδί καὶ κοκκινίζει ἐλαφρά. Ἡ μεγαλύτερη ἀνταμοιβὴ γιὰ μένα θὰ εἶναι νὰ σὲ βλέπω πότε-πότε. Τότε θὰ εἶμαι πραγματικά εὐτυχισμένος.

Ἡ καρδιά τοῦ κοριτσιοῦ σκιρτάει χαρούμενα.

— Καὶ σὲ μένα ἀρέσει ἡ συντροφιά σου, Ἀνρύ. Θέλεις νὰ βλεπώμαστε;

— ὦ! Ναί!, κάνει ὁ Ἀνρύ καὶ χαμογελάει γλυκά.

— Τότε, περίμενέ με σύντομα στὸ «Πράσινο Βέλος». Θὰ σοῦ φέρω νέα κι' ἀπ' τῆ Βασίλισσα.

Καὶ χωρίζουν. Ὁ νεαρὸς Ντυβερνούά ἐπιστρέφει στὸ πανδοχεῖο, ὅπου ὁ Τριμπουσὸν... ροχαλίζει μακαρίως. Τὸ παιδί ξαπλώνει, ξεκουράζεται ὡς τὸ μεσημέρι καὶ φεύγει. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ τὶς τρεῖς ἡμέρες πού ἀκολουθοῦν. Ἐξαφανίζεται κάθε τόσο κι' ὅταν γυρίζῃ, ἔχει κι' ἀπὸ ἕνα καινούργιο χαρτὶ στὴν τσέπη του.

— Ἐχω τώρα τέσσερα γράμματα στὴν τσέπη μου, λέει στὸν Ζὰκ Βιλλάρ, τὸν πανδοχέα πού τοὺς φιλοξενεῖ κατ' ἐντολήν τοῦ λόρδου Μπούκιγχαμ. Καὶ στὰ τέσσερα αὐτὰ γράμματα ἐκείνοι

πού τὰ ὑπογράφουν δηλώνουν καθαρὰ πὼς ἔσα κατέβασαν εἰς βάρος τοῦ πατέρα μου, ἦταν ψέματα καὶ ἀναγνωρίζουν τὴν ἀθωότητά του. Ἰώρα δὲ μοῦ μένει παρὰ ἕνα μονάχα. Τὸ γράμμα τοῦ Τίριμπλεϋ. Ὅταν τὸ πάρω κι' αὐτὸ θὰ παρουσιασθῶ στὸν Βασιλέα καὶ θὰ ζητήσω τὴν ἀποκατάστασι τῆς μνημῆς τοῦ Μωρίς Ντυβερνούά.

Ὁ Βιλλάρ χαμογέλασε μὲ καλωσύνη.

— Εἶσαι ἄξιος γιουὸς τοῦ πατέρα σου!, λέει στὸ παιδί. Τὰ κατάφερες μιὰ χαρὰ. Ὅσο γιὰ τὸν Τίριμπλεϋ πρέπει νὰ προσέξῃς. Εἶναι ὑπουργὸς καὶ καταχθόνιος.

— Δὲν θὰ ἡσυχάσω, λέει ἀποφασιστικά τὸ παιδί, ἀνδὲν ξεπληρώσω τὸ χρέος πού ἔχω στὸν πατέρα μου...

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ὁ Τριμπουσὸν ἀναπαύεται: στίς δάφνες του! Ἀναπαύεται ὀλο τὸ σῶμα του ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀσταμάτητη... γλώσσα του. Αὐτὴ δὲν ἐννοεῖ ν' ἀναπαυθῆ. Εἶναι ἀπερίγοαπτο τὸ τί... λέει. Ἐχει τάρῃξει στίς ἱστορίες τὸν κ. Βιλλάρ καὶ δὲν τὸν ἀφήνει σὲ χλωρὸ κλαδί. Τοῦ διηγεῖται τὰ κατορθώματά του στὴν Ἀφρική καὶ ὁ καλὸς ἄνθρωπος... ἀνατριχιάζει καθὼς τὸν ἀκούει. Ἐκεῖνος ὅμως, κατὰ τὴ συνήθειά του, μένει ἀσυγκίνητος καὶ δὲν... κοκκινίζει γιὰ τὰ καταπληκτικὰ ψέματα πού λέει.

Ἐκεῖ κοντὰ στὸ πανδοχεῖο

περνάει ένα ποτάμι και ό Βιλλάρ για να ξαλαφρώσει λίγο από τις ιστορίες του, τον πείθει να πάη για ψάρεμα.

— Έδω πιό κάτω στο ποτάμι, κύριε Τριμπουσόν, του λέει, υπάρχει άφθονο ψάρι. Δεν πηγαίνεις ως εκεί... να περάσεις την ώρα σου; Μπορεί να πιάσης και κανένα ψάρι...

Ό Τριμπουσόν δεν χαλάει χατήρι. Πηγαίνει στην όχθη, παίρνοντας καλάμι, άγκιστρία και άλλα σύνεργα. Έκτός άπ' αυτά όμως παίρνει και μια μπουτίλλα κονιάκ για να κόβη κάθε τόσο... τη δίψα του. Κατά τό μεσημέρι γυρίζει ένθουσιασμένος.

— Τί έγινε; τον ρωτάει ό Βιλλάρ.

— Είχα τύχη!, του λέει. Έπιασα τέσσερα ψάρια! Δεν πιστεύω να μην είσαι εύχαριστημένος...

— Είσαι έν τάξει, Τριμπουσόν!, του λέει ό πανδοχέας, κυττάζοντας τὰ ψάρια που είναι μικροσκοπικά. Θά βολευτή τό... έγγονάκι τής γάτας μου!

— Να σου πώ όμως μια ιστορία που μου συνέβη την ώρα που ψάρευα, να φρξίς!

— Πάλι ιστορίες; άναστενάζει ό Βιλλάρ.

— Ναί. Άλλά τούτη που θ' άκούσης δεν μοιάζει με καμμιά άλλη. Άκου λοιπόν να δής ποιός είναι ό φίλος σου ό Τριμπουσόν... Όταν έφτασα στην όχθη και κάθησα

να ψαρέψω, μου πέφτουν τὰ δολώματα στο νερό. Έμειναν λοιπόν με τό καλάμι στο χέρι και έκλαιγα τή μοίρα μου. Γιατί χωρίς δόλωμα πώς να ψαρέψω; Ξαφνικά, εκεί που καθόμουναι, βλέπω ένα φίδι να σέρνεται στα πόδια μου και να έχη στο στόμα του ένα βάτραχο. «Νά κάτι που κάνει για δόλωμα!», λέω. Καί, μια και δυό, πιάνω τό φίδι και του παίρνω τον βάτραχο.

Τόν κομματιάζω, βάζω δόλωμα στ' άγκιστρι μου και ψαρεύω. Άλλά τό φίδι ήταν άκόμα εκεί κοντά μου. Έκλαιγε τό φουκαριάρικο που του πήρα τό μεζέ και με κύτταζε όλο παράπονο. Τότε έγώ τό λυπήθηκα επειδή είμαι πονόψυχος κι' επειδή δεν είχα τίποτα άλλο πρόχειρο να του δώσω, του άνοίγω τό στόμα και του ρίχνω κάμποσο κονιάκ άπό τό μπουκάλι που είχα μαζί μου. Τό φίδι παρηγοσήθηκε τότε, μου... χαμογέλασε και άπομακρύνθηκε άργά γλύφοντας... τὰ χείλια του. Κατάλαβα ότι ήταν εύχαριστημένο και ήσύχασα. Συνέχισα λοιπόν τό ψάρεμα κι' ύστερα άπό μισή ώρα νοιώθω κάτι να με γαργαλάη στο πόδι μου... Κυττάζω και τί βλέπω;

— Τί βλέπεις; ρωτάει ό δυστυνησμένος πανδοχέας που έχει άλλοιθωρίσει.

— Δεν τό κατάλαβες;

— Όχι.

— Βλέπω πάλι τό φίδι στα

πόδια μου και είχε τρία βατραχάκια στο στόμα του... «Κατεργάρο!» του λέω. «Μου ξανάφερες δόλωμα γιατί σου άρεσε τὸ κονιάκ!» «Ε;» Τὸ φίδι κούνησε... τ' αὐτιά του...

— Τί κούνησε; κάνει με γουρλωμένα μάτια ὁ πανδοχέας.

— Τ' αὐτιά του!, λέει ψύχραιμα ὁ Τριμπουσόν.

— Μὰ ἔχουν αὐτιά τὰ φίδια;

— Τὸ δικό μου εἶχε. Καὶ μάλιστα κάτι αὐτιά τόσα! Σὰν τοῦ γαιδάρου...

— «Ελα, Χριστὲ καὶ Παναγιά!, σταυροκοπιέται ὁ ἄνθρωπος. Ἐσὺ θὰ με τρελάνης!

Ἄλλὰ ὁ Τριμπουσόν... ἀγρὸν ἠγόρασε.

— Ὅταν κούνησε λοιπὸν τ' αὐτιά του, συνεχίζει, κατάλαβα ὅτι ἤθελε λιγάκι κονιακάκι ἀκόμα. Παίρνω τὰ βατράχια καὶ τοῦ ρίχνω πάλι μερικὲς σταγόνες ἀπ' τὸ μπουκάλι μου...

— Ὑστερα;

— Ὑστερα, ὅταν τὸ εἶδα νὰ ξαναφεύγη, τὰ μαζεύω καὶ ψεύγω κι' ἐγώ.

— Γιατί;

— Γιατί, ἔτσι ποὺ πηγαινε τὸ πράγμα, θὰ κοπάνηγε ὅλο τὸ κονιάκ τὸ φίδι κι' ἐγὼ θάμενα με τὴ μπουκάλα στὸ χέρι.

Καὶ στρίβει θριαμβευτικὰ τὸ μουστάκι του.

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ

ΑΛΛΑ οἱ... διακοπὲς τοῦ κυρίου Τριμπουσόν τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτὸ σταματοῦν ἀπότομα. Ἡ πριγκίπισσα Λουσιέν φτάνει κάτωρη στὸ «Πράσινο Βέλος». Φαίνεται τρομαγμένη καὶ στὰ μάτια της ζωγραφίζεται μιὰ φοβερὴ ἀγωνία. Ὁ μικρὸς Ντυβερνούα, ποὺ τὴν βλέπει ξαφνικὰ μπροστά του σὲ μιὰ τόσο ἔξαλλη κατάστασι, τὰ χάνει. Τὴν παίρνει στὴν ἀμαρτή του. Κλείνει τὴν πόρτα.

— Εἶναι φοβερό!, τοῦ λέει τὸ κορίτσι καὶ ρίχνεται στὴν ἀγκαλιά του με λυγμούς.

— Τί συμβαίνει, Λουσιέν; τὴν ρωτᾷ τὸ παιδί ἐνῶ προσπαθεῖ νὰ τὴν καθησυχάση. Πές μου τί συμβαίνει...

Καὶ τότε ἐκείνη πέφτει σ' ἓνα κάθισμα.

— Οἱ σωματοφύλακες χτὲς τὴ νύχτα, λέει, μπήκανε στὸ σπίτι τοῦ δούκα τοῦ Σαιντ Ἐτιέν καὶ τὸν συλλάβανε κατ' ἐντολὴν τοῦ Ρισελιέ!

— Πιάσανε τὸν δούκα; παραξενεύεται τὸ παιδί. Καὶ με ποιά δικαιολογία;

— Τὸν κατηγοροῦν γιὰ ἐσχάτη προδοσία καὶ σήμερα τ' ἀπόγεμα γίνεταὶ ἡ δίκη του. Εἶναι σίγουρο πὼς θὰ τὸν καταδικάσουν σὲ θάνατο. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἀπ' τὶς αἰσχρὲς συκοφαντίες τοῦ καρδινάλιου, με τὶς ὁποῖες κάθε τόσο βρίσκει τὴν εὐκαιρία στέλνῃ στὸ δῆμιο ἐκεί-

νους που δεν συμφωνούν με την πολιτική του. 'Ο δούκας όπως ξέρεις; είναι ένας από τους πιο άφοσιωμένους φίλους της Βασίλισσας και αυτή είναι που με στέλνει σε σένα. Πρέπει να κάνης τ' αδύνατα δυνατά, 'Ανρύ, να τον σώσης!

— Καί ό Βασιλέας; ρωτάει ό μικρός Ντυβερνούά.

'Η Λουσιέν κουλάει θλιμμένα τό κεφάλι.

— 'Ο Λουδοβίκος δέν έχει πιά καμμιά δύναμι. Είναι ένα παιχνίδι στά χέρια του καρδινάλιου και τών ανθρώπων του. Θέλει ν' αντίσταθί, ζητάει ν' αντίδραση σ' αυτά που γίνονται γύρω του, αλλά δέν τολμά. Φοβάται.

— Ποιόν φοβάται;

— Τόν Ρισελιέ.

Μιά σκιά περινάει από τό βλέμμα του παιδιού.

— Καί που βρίσκεται τώρα ό δούκας; ρωτάει.

— Στό φρούριο του Σίντ. Οί φυλακές αυτές είναι χειρότερες απ' τής Βασίλλης. Τόν πήγαν εκεί γιατί διάζονται να τόν σκοτώσουν. 'Η δίκη του θα είναι πολύ σύντομη. Αύριο τό πρωί θα τόν στείλουν στην πλατεία τής Γρέβης. 'Η Βασίλισσα τρέμει για τή ζωή του. Είναι σίγουρη πως, αν αύριο δέν γίνη κανένα θαύμα, θα τόν άποκεφαλίσουν. Κι' ύστερα φοβάται πως θάρθη κι' ή σειρά τών άλλων άφωσιωμένων φίλων της. 'Ισως κι' αυτής τής ι-

δίας. 'Ο καρδινάλιος δέν θα διστάση. 'Ο θάνατός της θά ταιν ένα θεϊκό δώρο γι' αυτόν. Θα έφευγε από τό δρόμο του τό μοναδικό έμπόδιο που λογαριάζει...

— Να πής στη Βασίλισσα, Λουσιέν, λέει ύστερα από μικρή σκέψη τό παιδί, ότι θα γίνουν τ' αδύνατα δυνατά για τή σωτηρία του δούκα. 'Εχω κάτι στο μυαλό μου. 'Αν ή Θεία Πρόνοια μάς βοηθήση, όλα θα πάνε καλά...

Κάτι θέλει να προσθέση ακόμα, μα σταματάει. 'Ενας ψηλός άντρας περινάει αυτή τή στιγμή τό κατώφλι του κληροδοχείου. Τόν βλέπει από τό παράθυρο και, πωρ' όλο που δέν καταφέρνει να δή τό πρόσωπό του, τόν αναγνωρίζει άμέσως.

— 'Ο Ροσεφόρ!, λέει.

Τό κορίτσι τραμάζει.

— 'Ο Ροσεφόρ εδώ; Είμαστε χαμένοι! 'Ερχεται για σένα, 'Ανρύ!

— Σίγουρα, ό λοχαγός τών σωματοφυλάκων του Ρισελιέ σε παρακολούθησε, Λουσιέν. Τώρα θα ζητή πληροφορίες από τόν Βιλλάρ για τό πρόσωπο που ήρθες να έπισκεφθής. 'Αλλά ό Βιλλάρ δέν είναι από εκείνους που λύνουν τή γλώσσα τους εύκολα. 'Ομως για κάθε ένδεχόμενο έσύ πρέπει να φύγης άμέσως. 'Όσο για μένα... θα τά βγάλω πέρα μονάχος μαζί του.

— Θεέ μου! Δέν θέλω να ξαναπέσω στά χέρια του.

— Μη φοβάσαι. Έλα μαζί μου.

Πλησιάζει στη γωνιά του δωματίου του, τραβάει ένα μεγάλο μπαούλο που βρίσκεται εκεί και παρουσιάζεται μπροστά τους ένα στρογγυλό άνοιγμα στο πάτωμα. Το παιδί προχωρεί πρώτο και ακολουθεί η Λουσιέν. Κατεβαίνουν μια στενή ξύλινη σκάλα, περνούν σ' ένα υπόγειο, βγαίνουν στο πίσω μέρος της αυλής του πανδοχείου και φτάνουν στο στύλο. Έδω υπάρχουν κάμποσα άλογα.

— Διάλεξε ένα απ' αυτά, Λουσιέν, της λέει. Μ' αυτό θα γυρίσης στο Λούβρο όσο γίνεται πιο γρήγορα. Έγώ θα μείνω να κουβεντιάσω με τον Ροσεφόρ. Ίσως αυτή ή επί-

σκεψη που ήρθε να μας κάνει, βγή σε καλό του δούκα...

— Φοβάμαι για σένα, Ανρύ, λέει το κορίτσι.

— Μην άργης, Λουσιέν!, τή σταματάει το παιδί.

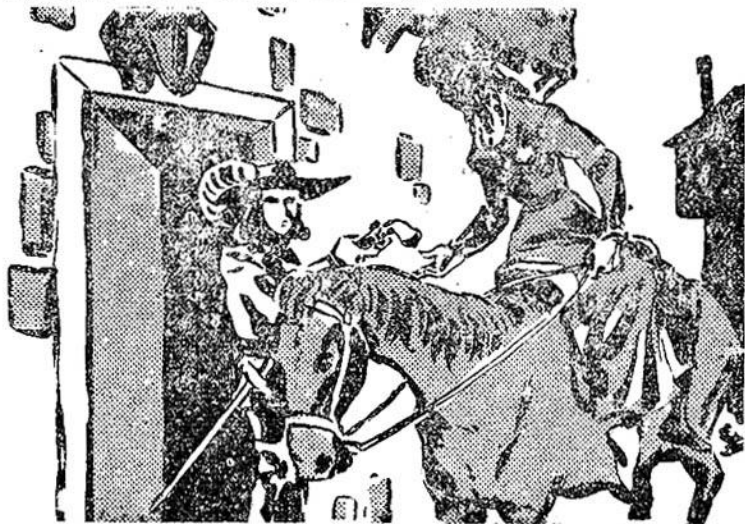
Τήν βοηθάει ν' ανέβη στο άλογο. Ύστερα τής δίνει το πιστόλι του.

— Έχει δυο σφαίρες, τής λέει. Μη διστάσης να το χρησιμοποιήσης, αν συναντήσης εμπόδιο στο δρόμο σου.

Τήν οδηγεί στην πίσω πόρτα του πανδοχείου, τήν βοηθάει να περάση στον έρημο δρόμο και τής φιλάει το χέρι.

— Καλή άντάμωσι, Λουσιέν... Ο Θεός μαζί σου!, τής λέει.

Το κορίτσι τόν χαιρετάει με συγκίνηση.

— Πάρε αυτό το πιστόλι, λέει το παιδί στη Λουσιέν. Μπορεί να σου χρειασθή...

— Χριστούλη μου! Τί άστρο πελέκι ήταν αυτό! ξεφωνίζει ό Τριμπουσόν.

— Θα ξανασυναντηθούμε, Άνρú!, του φωνάζει.

Καί πατάει τὰ σπηρούνια στα πλευρά του άλόγου της. Ο μικρός Ντυβερνουά τήν παρακολουθεί όσο πού χάνεται στο βάθος του δρόμου και γυρίζει πάλι στο δωμάτιό του ακολουθώντας τον ύπόγειο διάδρομο...

Ο ΤΡΙΜΠΟΥΣΟΝ
... ΠΑΠΙΑ!

Κ ΑΘΩΣ φτάνει όμως στο δωμάτιό του, άκούει φωνές και θόρυβο από γυαλικά που σπάζουν. Ο θόρυβος έρχεται από το ισόγειο του πανδοχείου και καταλαβαίνει πως άρχισαν κιάλας οί φασαρίες. Μά κι' ό σαματάς

αυτός άν δέν έφτανε στ' αυτιά του, πάλι θα κατσλάβαινε, γιατί ανάμεσα σ' όλο τουτο το πανδαιμόνιο ξεφύριζει τήν... ήρωική κραυγή του Τριμπουσόν.

— Πίσω όλος ό κόσμος, γιατί θα φάμε... τὰ μουστάκια μας!

Τό παιδι χαμογελάει. Πάιρνει ένα πιστόλι, τό περνάει στη μέση του και φέρνει τό χέρι στη λαθή του σπαθιού του.

— Καιρός είναι νά μπερδευτώ κι' έγώ στη φασαρία!, λέει και προχωρεί προς τη σκάλα. Ο Τριμπουσόν άρχισε τόν καυγά με τόν Ροζεφόρ, αλλά μπορεί νά μην τά καταφέρη ως τό τέλος.

Καί δὲν ἔχει ἄδικο. Ὁ Τριμπουσὸν ἀγωνίζεται... ἥρωϊκά, ἀλλὰ ὅσο περνᾷ ἡ ὥρα τόσο καί... τρέμει πῶς πολύ! Πρὶν λίγες στιγμὲς ἀκόμα, ὁ βαρλοειδὴς ὑπηρετὴς τοῦ νεαροῦ Ντυβερνουᾶ ἔπαιρνε θρονιασμένον μπροστὰ στὸ τραπέζι... τὸ πρῶτό του, ποῦ ἦταν μιὰ μεγάλη λεκάνη σαλάτα με κρεμμύδι, μερικὲς ρέγγες καὶ ἓνα κομμάτι ἀπογουρουνόπουλο τῆς σουβλάς. Ἐπρωγὲ κι' εἶχε ἀδειάσει τὴν πέμπτη κατὰ σειρά κανάτα με κρασί, ὅταν εἶδε τὸν Ροσεφόρ νὰ μπαίνει στὸ παιδνεῖο, τυλιγμένος με μιὰ μακρὰ μαύρη μπέσα.

— Παναγίτσα μου!, κάνει καθὼς τὸν βλέπει. Μᾶς περικυκλώσανε καὶ πάμε χαμένοι. Χριστούλη μου, βάλε τὸ χεράκι σου!

Καί, κινδυνεύοντας νὰ πνιγῆ γιατί ἔχει μιὰ ὀλόκληρη ρέγγα στὸ στόμα του, σηκώνεται κι' ἐτοιμάζεται νὰ τὸ βάλλῃ στὰ πόδια. Ὅμως ξαφνικὰ ἀκούει μιὰ βαρεῖα φωνή:

— Ἀκίμητος, κύριε Τριμπουσόν, καὶ τὰ χέρια ψηλά!

— Τι... Τι... Τι... συμβαίνει, κύριε; ρωτᾷ καὶ γουρλώνει τὰ μάτια γιατί βλέπει δυὸ βήματα πρὶν ἐκεῖ τὸν Ροσεφόρ νὰ τὸν κυττάξῃ χαμογελώντας σατανικὰ καὶ νὰ τὸν σημαδεύει με τὸ πιστόλι του. Ἐγώ... δέν... δέν... εἶμαι ὁ Τριμπουσόν!

— Ἐλα, σήκωσε τὰ χέρια ψηλά!, διατάζει ἄγρια αὐτὴ

τὴν φορὰ ὁ λοχαγὸς τῶν σωματοφυλάκων τοῦ Ρισελιέ... Ἔρω πολὺ καλὰ ποιός εἶσαι καὶ δέν ὑπάρχει λόγος νὰ παραιταίης τώρα τὴν...πάπια!

Ὁ Τριμπουσὸν χλωμιάζει ξαφνικὰ.

— Πῶς τὸ εἶπες αὐτό; ρωτᾷ. Εἶπες τὸν Τριμπουσόν...πάπια; Ἐ! Λοιπόν, ἄρπαχτη!

Καί, πρὶν προφτάσῃ ὁ Ροσεφόρ νὰ πυροβολήσῃ ἢ νὰ φυλαχτῆ, δέχεται ὀλάκερη τὴν λεκάνη με τὴν κρεμμυδοσαλάτα στὰ μούτρα. Τὰ ζουμιά τὸν περιχύνουν καὶ γίνεται ὑπερβολικὰ γελοῖος. Τὸ πιστόλι ξεφεύγει ἀπὸ τὰ δάχτυλά του.

Ἄλλὰ ὁ Ροσεφόρ δέν εἶναι ἀπὸ ἐκείνους ποὺ τὰ χάνουν εὐκολὰ. Πασαλειμμένος με τὰ κρεμμυδόζουμα, δέν ἐννοεῖ νὰ τὸ βάλλῃ κάτω. Τραβάει τὸ σιγαθὶ του καὶ ὀρμάει ἀπάνω του. Μὰ καὶ ὁ Τριμπουσόν τραβάει τὸ δικό του... καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια!

— Πίσω γιατί σὰς πετσοκοψα ὅλους!, φωνάζει καί, καθὼς τρέχει, τρυπώνει κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι. Πίσω γιατί θὰ κάνω φόνο πρῶτ'πρῶτ!

Ὁ Ροσεφόρ σφίγγει τὰ δόντια.

— Τώρα θὰ σὲ μάθω ἐγώ, γουρούνη, πῶς σκοτώνουν!, μουγγρίζει.

Καί με γυμνὸ τὸ σπαθὶ του ὀρμάει πρὸς τὸ τραπέζι, κάτω ἀπ' τὸ ὁποῖο ἔχει τρυπώσει ὁ Τριμπουσόν. Τὸν βλέπει ποῦ ἔρχεται καταπάνω

του καὶ γουρλώνει τὰ μάτια.

— Χριστούλη μου!, λέει κλαψιάρικα. Τώρα θὰ μὲ σφάξει σὰν βάτραχο!

Πραγματικά, ἡ στιγμή εἶναι κρίσιμη. Ἡ γυμνὴ λεπίδα ἀστράφτει ἀπαίσια καὶ σὲ λίγο θὰ πέση βαρειά ἀπάνω στὸν Τριμπουσὸν. Ὅμως ξαφνικά ἀκούγονται ποδοβολητὰ στὴ σκάλα. Ὁ μικρὸς ἵππότης μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι πηδάει τρία - τρία τὰ σκαλοπάτια καὶ τρέχει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ροσεφόρ.

— Φυλάξου, λοχαγέ!, φωνάζει. Ἄφησε ἡσυχὸν τὸν ἄνθρωπο κι' ἂν ἀγαπᾷς τὴ ζωὴ σου, γύρισε κατὰ μένα. Ἐδῶ, Ροσεφόρ!

Ἐκεῖνος ἀκούει τὴ φωνὴ καὶ γυρίζει ξαφνιασμένος. Μιὰ ἀπερίγραπτη λύσσα γεμίζει τὸ βλέμμα του, καθὼς ἀντικρῶζει τὸ παιδί.

— Χμ! Ἐσένα ζητοῦσα!, λέει μὲ σφιχτὰ δόντια.

Ἄφηνει τὸν Τριμπουσὸν καί, παίρνοντας μιὰν ἀπότομη στροφή πάνω στὶς φτέρνες του, τινάζει πρὸς τὰ ἔμπρὸς τὸ σπαθὶ του.

— Ἐσένα ἦρθα νὰ πιάσω!, γρυλλίζει. Ἐσένα κι' αὐτὴ τὴ μικρὴ σπιούνα τῆς Ἄννας τῆς Αὐστριακῆς, πού ἦρθε πρὶν λίγες στιγμὲς νὰ σοῦ κάνῃ ἐπίσκεψι! Τώρα εἶσαι χαμένος! Θ' ἀκολουθήσης κάποιον ἄλλον, πού αὔριο τὸ πρῶτ' ἂν κάνῃ περίπατο στὴν πλατεῖα τῆς Γρέβης.

Η ΛΟΥΣΙΕΝ ΑΙΧΜΑΛΩΤΗ

Η ΛΕΠΙΔΑ ἀστράφτει ἀπειλητικά, μὰ τὸ παιδί φυλάγεται. Μ' ἕναν ἔξοχο διασιφισμό, ἀποκρούει καὶ ὁ Ροσεφόρ δαγκώνει λυσσασμένος τὰ χεῖλη του. Τὴν ἴδια στιγμή ὑποχρεώνεται νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ τινάζεται πλάγια. Τὰ σπαθιά διασταυρώνονται καὶ βροντοῦν ἄγρια βγαζόντας σπίθες. Ἀγωνίζονται σκληρὰ καὶ μέσα στὰ μάτια τους διακρίνεται ἡ ἀπόφασι νὰ νικήσουν ἢ νὰ πεθάνουν. Στριφογυρίζουσι, σαλιτάρουσι πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ, ἀνατρέπουσι καρέκλες πού βρίσκονται μπροστά τους.

— Ἀπάνω του, κύριε Ἄνρὺ!, φωνάζει ὁ Τριμπουσὸν πού εἶναι τρυπωμένος ἀκόμα κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι. Ἀπάνω του νὰ τοῦ φάμε τὸ...μάτι!

Μὰ ὁ Ροσεφόρ δὲν εἶναι εὐκόλῃ λεία. Εἶναι μάστορας στὸ σπαθὶ καὶ ξέρει ν' ἀποκρούῃ καὶ νὰ ἐπιτίθεται.

— Δὲ σημαδεύεις καλά!, λέει γλυκὰ τὸ παιδί καθὼς γέρνει πλάγια καὶ τὸ σπαθὶ τοῦ λοχαγοῦ γλυστράει ἀπάνω στὴ λεπίδα τοῦ δικοῦ του. Λογαριάζω μιὰ ἀπ' αὐτὲς τίς μέρες ν' ἀνοίξω σχολὴ ξιφασκίας στὸ Παρίσι. Γιὰ σένα, Ροσεφόρ, τὰ μαθήματα θὰ εἶναι ἐντελῶς δωρεάν! Τί λές; Δέχεσαι;

— Οὐτιδανέ!, βρυχάται ἐκείνος καὶ σηκώνει τὸ ξίφος του.

— Νά, ἔτσι χτυποῦν!, λέει

τὸ παιδί χαμογελώντας πάντα.

Καὶ μὲ μιὰ γοργὴ κίνησι, ρίχνοντας ὅλο τὸ βάρος τοῦ λαστιχένιου κορμιοῦ του πρὸς τὰ ἔμπρός, τινάζει τὸ σπαθί του, ἀποκρούει τὸ χτύπημα καὶ ἡ κοφτερὴ λεπίδα διατρύπαι τον ὦμο τοῦ λοχαγοῦ τῶν σωματοφυλάκων τοῦ Ρισελιέ. Ὁ Ροσεφόρ ἀφήνει ἕνα μουγγρητὸ πληγωμένου ἀγριμιοῦ καὶ κλονίζεται. Κάνει μερικὰ βήματα πίσω καὶ φέρνει τὸ χέρι στὸν ὦμο του. Ἡ παλάμη του γεμίζει αἷμα.

— Κέρδισες!, λέει μὲ φωνὴ ποὺ δείχνει τὴν ὀργὴ ποὺ τὸν πνίγει καὶ πέφτει σ' ἕνα κάθισμα. Εἶσαι τυχερός.

Τὸ σπαθί του πέφτει στὸ πάτωμα καὶ τὸ πρόσωπό του συσπάται ἀπὸ τὸν πόνο.

— Ἐπὶ τέλους, κερδίσαι με!, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Τριμπουσόν.

Βγαίνει ἀπὸ τὸ τραπέζι κάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἦταν μέχρι τούτῃ τῆ στιγμῆ κρυμμένος καὶ στρίβει θριαμβευτικὰ τὸ μουστάκι του. Ὑστερα, παίρνει τὸ σπαθί τοῦ Ροσεφόρ καὶ τὸ τσακίζει στὰ δυὸ ἀκουμπῶντας το στὸ γόνατό του.

— Γιὰ νὰ ξέρης ποιὸς εἶναι ὁ Τριμπουσόν!, λέει. Γιὰ νὰ ξέρης καὶ νὰ μὴν τὰ ξηναβάλης μαζί μου. Εἶχες ἅγιο ποὺ μπήκε στὴ μέση τ' ἀφεντικό. Διαφορετικὰ δὲ γλύτωνες ἀπὸ τὰ χέρια μου ποὺ νάχες δράκου ρίζα...

— Ἄφησε τίς πολλὰς κουβέντες, Τριμπουσόν!, τὸν

μαλλώνει τὸ παιδί.

Ὑστερα γυρίζει στὸν πανδοχεά, ποὺ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διαστημα παρακολουθοῦσε ψύχραιμα καθισμένος στὸν παγκο του τὴν ξιφομαχία, ἔτοιμος νὰ ἐπέμβῃ μονάχα σὲ περιπτώσι ἀνάγκης.

— Περιποιήσου τὸν τραυματία, κυρίε Βιλλάρ, τοῦ λέει. Ὑστερα κλείσε τον σὲ μιὰ κάμαρη. Εἶναι αἰχμάλωτός μας. Θὰ μᾶς χρειαστῆ ἴσως ἀργότερα.

Κάτι ετοιμάζεται νὰ προσθέσῃ ἀκόμη, ἀλλὰ σταματάει. Τρεῖς πυροβολισμοί, ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο, ἀκούγονται ἔξω ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο. Τὸ παιδί κυττάει γύρω του ξαφνιασμένο. Ὁ Τριμπουσόν κρύβεται πίσω ἀπὸ μιὰ καρέκλα καί...τρέμει.

— Χριστοῦλη μου!, Μᾶς βεμβαρδίζουν!, ξεφωνίζει.

Στὸ πρόσωπο τοῦ Ροσεφόρ σχεδιάζεται ἕνα σατανικὸ χαμόγελο.

— Αὐτὸ εἶναι ἕνα σύνθημα!, λέει.

— Τί σύνθημα; ρωτᾷει ἄγρια ὁ Ντυβερνουά.

— Μὲ εἰδοποιούν, λέει, πὼς ἡ μικρὴ φιλενάδα σου συνελήφθη. Τὸ πανδοχεῖο ἔχει κυκλωθῆ ἀπ' τοὺς σωματοφύλακες τῆς Αὐτοῦ Πανιερότητός της καὶ σὺ δὲν πρόκειται πιά νὰ ξεφύγης. Ἐχάσασα νὰ σοῦ πῶ ὅτι ἔχω ἕνα ἔνταλμα συλλήψεως γιὰ σένα καὶ τὸν ὑπηρετὴ σου στὴν τσέπη μου!

Ὁ μικρὸς ἱππότης γίνεται χλωμός. Ἐνα χέρι τοῦ σφίγ-

γει την καρδιά. Ἡ μικρὴ πριγκίπισσα κινδυνεύει! Αὐτὸ εἶναι ἓνα χτύπημα ποῦ δὲν τὸ περίμενε. Ὅσο γιὰ τὸ ἔλταλμα καὶ τοὺς σωματοφύλακες οὔτε τοὺς λογαριάζει. Ἐκείνο ποῦ τὸν ἐνδιαφέρει αὐτὴ τὴν ὥρα εἶναι ἡ Λουσιέν καὶ μονάχα αὐτή. Ὅχι! Εἶναι κι' ὁ δούκας τοῦ Σαιντ Ἐτιέν. Φυσικὰ κι' αὐτός, ποῦ πρόκειται ἐντελῶς ἀδικεῖν νὰ ὀδηγηθῆ στοῦ ἰκρίωμα, τὸν ἐνδιαφέρει.

— Ἐμπρός, Τριμπουσόν!, διατάζει. Φεύγουμε! Ἔχουμε πολλὴ δουλειά!

Γυρίζει ἔπειτα πρὸς τὸ μέρος τοῦ πληγωμένου Ροσεφόρ καὶ τὸν κυττάζει ἄσκημα.

— Φεύγω Ροσεφόρ!, τοῦ λέει. Ἀλλὰ σὲ προειδοποιῶ ὅτι, ἂν πάθῃ τίποτα κακὸ ἢ Λουσιέν στὰ χέρια τῶν σωματοφυλάκων σου, ὁ Ρισελιέ εἶναι χαμένος!

Καὶ μὲ βιαστικὰ βήματα ἀπομακρύνεται πρὸς τὸ βάθος τοῦ πανδοχείου. Πίσω του τρέχει χοροπηδώντας ὁ βαρλοσιεὶδης Τριμπουσόν.

ΜΙΑ ΑΔΙΚΗ ΔΙΚΗ

Η ΔΙΚΗ τοῦ δούκα τοῦ Σαιντ Ἐτιέν εἶναι μιὰ κωμωδία. Δὲν διαρκεῖ παρά μονάχα δυὸ ὥρες κι' οἱ λίγοι ψευδομάρτυρες ποῦ ἐξετάζονται καταθέτουν ἓνα σωρὸ φανταστικὰ πράγματα. Τελευταίος καλεῖται ὁ κατηγορούμενος ν' ἀπολογηθῆ. Εἶναι χλωμὸς ἀλλὰ στὸ ὑπερήφανο βλέμμα του δὲν ὑπάρ-

χει οὔτε σκιά φόβου. Κομψὸς καὶ ὠραῖος μέσα στὴν χρυσοκέντητη ἀπὸ γκρενὰ βελούδα φορεσιά του, θυμιζει τοὺς ἱππότες τοῦ παλιοῦ καιροῦ, ποῦ δὲν λογαριασαν ποτε τὸ θάνατο.

— Τί ἔχεις ν' ἀπολογηθῆς, κατηγορούμενε; τὸν ρωτᾷ ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου. Ἄκουσες γιατί σὲ κατηγοροῦν. Ἀπολογήσου!

Ὁ Σαιντ Ἐτιέν σηκώνεται ὀρθὸς καὶ ρίχνει μιὰ ἡρεμὴ ματιὰ γύρω του. Ἡ αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου εἶναι γεμάτη κόσμος. Μιὰ σειρὰ ἀπὸ λογαχοφόρους τὸν χωρίζει ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον. Πίσω ἀπ' αὐτοὺς ὁμως, ἀνάμεσα στὸ πλήθος τοῦ ἔχει συγκεντρωθῆ γιὰ νὰ παρακολουθῆ τὴν δίκη του, ξεχωρίζει ἓνα παιδί. Ἡ καρδιά του σκιρτάει, ἀλλὰ τὸ πρόσωπό του μένει ψυχρὸ καὶ ἀδιάφορο. Ὑστερα γυρίζει στοὺς δικαστές του.

— Εἶμαι ἀθῶος!, λέει. Κατέθεσαν ἐδῶ πῶς συνεργάζομαι μὲ τοὺς Ἴσπανοὺς γιὰ νὰ ὑποδουλῶσω τὴν πατρίδα μου. Εἶναι μιὰ αἰσχρὴ συκοφαντία. Ὅλα αὐτὰ σκηνοθετήθηκαν ἀπὸ τὸν καρδινάλιο ποῦ ἐπιθυμῆ τὸ θάνατό μου, γιατί στάθηκα πάντοτε ἐμπόδιο στὰ σατανικὰ σχέδιά του. Εἶμαι πιστὸς ὑπήκοος τοῦ Βασιλέα καὶ τῆς Βασίλισσας τῆς Γαλλίας. Δὲν ζητῶ τὴν ἐπιείκειά σας. Ξέρω πῶς θὰ μὲ στείλετε στὸ ἔθμιον καὶ πῶς αὐριο ὁ λαὸς θὰ προσκληθῆ στὴν πλατεία τῆς Γρέβης νὰ παρακολουθῆ τὴν

καρατόμησί μου. Αυτό όμως δεν με τρομάζει. Θα πεθάνω σαν άντρας!

— Δέ μπορώ να κρατηθώ! Θα βάλω τις φωνές!, λέει ο Τριμπουσόν σκύβοντας στ' αυτί του Άνρυ Ντυβερονουά που κάθεται δίπλα του. Ο δούκας τὰ λέει πολύ - πολύ έν τάξει!

— Σιωπή!, διατάζει χαμηλόφωνα τὸ παιδί. Θα τὰ κάνης θάλασσα!

Εἶναι κι' οἱ δύο τους, ὁ μικρὸς ἱππότης κι' ὁ βαρλοειδὴς ὑπηρέτης του, ανάμεσα στὸ πλῆθος που παρακολουθεῖ τὴ δίκη. Φαροῦν ψεύτικες περρούκες καὶ ρούχα τοῦ λαοῦ. Κανείς δεν μπορεῖ νὰ τοὺς ὑποψιασθῇ. Ἄλλὰ ὁ Τριμπουσόν κάθε λεπτό που περνάει γίνεται καὶ πιό... ἐπικίνδυνος.

— Νὰ σηκωθῶ; ρωτάει. Θέλω νὰ δρᾶσω... κεραυνοβόλα!

— Ὅχι ἀκόμα! Κάνε ὑπομονή...

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ ὁ δούκας, που ἔχει τελειώσει τὴν ἀπολογία του, κάθεται πάλι στὸ ἐδώλιο καὶ ἀγορεύει τώρα ὁ Εἰσαγγελεὺς. Εἶναι ἕνας πύρινος λόγος, γεμάτος μίσος καὶ πρόσκλησι.

— Ζητῶ τὴν καταδίκη τοῦ δούκα τοῦ Σαιντ' Ἐτιέν!, λέει καταλήγοντας.

Ἐνας ψίθυρος ἀκούγεται μέσα στὸ πλῆθος. Ὁ δούκας χαμογελάει, μ' ἕνα χαμόγελο γεμάτο βαρειά πίκρα. Ὁ Ἄνρυ νοιώθει ἕνα σύγκρου.

— Τὸ δικαστήριο ἀποσύρεται σὲ σύσκεψι!, λέει ὁ κλητήρας. Ὁ κατηγορούμενος θὰ

μεταφερθῇ στὸ διπλὰνὸ δωμάτιο μέχρις ὅτου ἐκδοθῇ ἡ ἀπόφασι.

— Ἐτοιμάσου, Τριμπουσόν!, λέει τὸ παιδί. Θα μετρήσης ὡς τὰ ἑκατὸ καὶ κατόπιν θα βάλης φωτιά στὸ φυτῆλι. Εἶναι πολὺ μικρό, γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἀπομακρυνθῆς σύντομα. Ὑστερα θα κατέβης στὸ δρόμο καὶ θα περιμένης κοντὰ στὰ ἄλογα. Ὁ Θεὸς βοηθός. Ἐγὼ πηγαίνω στὸ δωμάτιο που ἔχουν τὸ δούκα.

— Νὰ μείνης ἡσυχος!, ἀποκρίνεται μὲ ὕφος ἐπίσημο ὁ Τριμπουσόν. Ἡ μπόμπα θα κάνη τὴ δουλειά της...

ΕΝΑ ΤΟΛΜΗΡΟ ΣΧΕΔΙΟ

ΚΑΙ χωρίζουν. Τὸ παιδί φτάνει ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς κάμαρης, ὅπου ἔχουν μεταφέρει τὸ δούκα. Ἐνας σωματοφύλακας στέκει στὸ κατῶφλι. Τὸ παιδί ἔχει πάρει ὕψος χαμινιοῦ, που τὸ δικαιολογεῖ καὶ τὸ φτωχικὸ ντύσιμό του. Κάτω ὅμως ἀπὸ τὰ λαϊκὰ ρούχα του ὑπάρχει κομμιμένο τὸ σπαθί καὶ τὸ πιστόλι του.

— Κύριε σωματοφύλακα, του λέει, εἶμαι ὁ γιὸς τοῦ ὑπηρέτη τοῦ δούκα καὶ τὸν ἔχω στὸ στομάχι γιατί πρὶν μιὰ βδομάδα μὲ σακάτεψε στὸ ξύλο. Δὲν μ' ἀφήνεις νὰ τὸν φτύσω στὰ μούτρα νὰ τὸ θυμάται; ὅσο νὰ τοῦ κόψουν τὸ κεφάλι;

Ὁ σωματοφύλακας γελάει.

— Ἐλα!, ἔμπα μέσα, ἄλ-

λὰ νὰ τελειώσῃς σύντομα.

Τὸ παιδί περνάει τὸ κάρωφλι. Ἐκεῖ στὸ βάθος κάθεται ὁ δούκας. Καθὼς βλέπει τὸν Ἄνρῦ, ἀπὸ τὸ βλέμμα του περνάει μιὰ ἀστραπή ἐλπίδας. Οἱ σωματοφύλακες πού τὸν φρουροῦν κυττάζουν μ' ἐκπληξι τὸν μικρό.

— Ἀφήστε τὸν πιτσιρίκο νὰ φτύσῃ τὸν κύριο! Ἔχει προηγούμενα μαζί του.

Τὸ παιδί νοιώθει τὸ αἷμα νὰ σφυροκοπᾷ στὰ μηνίγγια του. Πλησιάζει τὸν δούκα καὶ τοῦ μισοκλείνει τὸ μάτι. Ὁ Σαίιντ Ἐτιέν καταλαβαίνει. Ἡ θοιμητὴ ἐλπίδα γίνεται μιὰ φωτεινὴ φλόγα στὴν καρδιά του.

Ξαφνικὰ ὅμως ἓνας ἀπ' τοὺς σωματοφύλακες βγάζει μιὰ ἄγρια κραυγὴ:

— Πιάστε τὸν μικρό. Τὸν ἀναγνωρίζω. Λέγεται Ντυβερνουά κι' εἶναι φίλος τοῦ δούκα!

Τὸ παιδί παigώνει. Οἱ σωματοφύλακες, ὄρμουσιν ἐναντίου του. Ὁ Ἄνρῦ ὅμως δὲν λογαριάζει θάνατο. Τινάζει ἀπὸ πάνω του τὰ κουρέλια καὶ τραβάει τὸ σπαθί του.

Πέντε σποιδιά στρέφονται πρὸς τὸ μέρος του.

— Παραδόσου!, οὐρλιάζει ἓνας σωματοφύλακας.

— Αὐτὸ δὲ γίνεται!, ἀπο-

κρίνεται τὸ παιδί ψύχραιμα.

Ὁ μικρὸς ἱππότης ἀποκρούει τὰ πρῶτα χτυπήματα. Μὰ ὁ κλοιὸς γύρω του κάθε στιγμή γίνεται στενώτερος. Σὲ λίγο θὰ ὑποκύψῃ...

Ἄλλὰ ὁ Τριμπουσὸν ἀγρυπνεῖ. Ἐνας φοβερὸς σεισμὸς συγκλονίζει τὸ κτίριο. Ἐνας ἄγριος κρότος ἀκούγεται καὶ ἀπεγνωσμένες κραυγὲς φτάνουν στὴν κάμαρη.

Δυὸ ἀπ' τοὺς σωματοφύλακες ἔχουν ἀνατραπῆ. Οἱ ἄλλοι τρέχουν πρὸς τὴν πόρτα.

— Ἐμπρός, δούκα!, φωνάζει τὸ παιδί. Τρία ἄλογα μᾶς περιμένουν.

Γοργὰ περνοῦν τὴν πόρτα καὶ μπερδεύονται μέσα στὸ πῆθος πού τρέχει πρὸς τὴν ἔξοδο.

— Θαρρῶ πὼς σωθήκαμε!, λέει χοροῦμενα τὸ παιδί.

Ὅμως ξαφνικὰ μιὰ σειρὰ ἀπὸ λογχοφόρους ὄρμουσιν καὶ κλείνουν τὴν ἔξοδο πρὸς τὸ δρόμο.

— Εἴμαστε χαμένοι, λέει μ' ἀπελπισία ὁ δούκας.

— Μὴ χάνῃς τὸ κουράγιο σου, δούκα! ψιθυρίζει τὸ παιδί. Δὲ χάθηκε τίποτα ἀκόμη...

Καὶ μέσα στὸ μυαλό του φουντώνει ἓνα καινούργιο τολμηρὸ σχέδιο...

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΗΡΩΪΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 ♦ 'Αριθ. 6 ♦ Τιμή δραχ. 2

Οικονομικός Δ)ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Στέλιος 'Ανεμοδουράς, 'Αθηνών
καί Φιλελλήνων, 'Ανω 'Ηλιούπολις. Προϊστάμενος Τυπο-
γραφείου: 'Αν. Χατζηβασιλείου, 'Αμαζόνων 25, Καλλιθέα.

Στὸ ἐπόμενο τεύχος, τὸ 7, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν
ἐρχόμενη ἐβδομάδα μὲ τὸν τίτλο:

Ο ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ ΤΟΥ ΕΩΣΦΟΡΟΥ

τὸ ἥρωϊκὸ παιδί μὲ τὸ ἀνίκητο σπαθὶ καὶ τὴν ἀτρό-
μητὴ καρδιὰ συνεχίζει τὸν ἀγῶνα του γιὰ τὸ Δίκαιο!
Καὶ ἀντιμετωπίζει γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα τὸ θάνατο
καὶ τὰ βασανιστήρια!

